

අතිගරු ජනාධිපති
චන්ද්‍රිකා බන්දාරනායක කුමාරතුංග මැතිණියගේ
කථාව

அதிமேதகு சனாதிபதி
சந்திரிகா பண்டார நாயக்கா குமாரதுங்க அவர்கள்
ஆற்றிய உரை

SPEECH BY
HER EXCELLENCY THE PRESIDENT
CHANDRIKA BANDARANAIKE KUMARATUNGA

18 - 3 - 1999

ප්‍රකාශන ආසියා කලාපීය සහයෝගිතා සංගමයේ
21 වැනි ඇමෙරිකා මණ්ඩල සැසි වාරය අමතමින්
අතිගරු ජනාධිපතිනි
මන්ද්‍රිකා ඛණ්ඩාරනායක කුමාරතුංග මැතිනිය
විසින් පවත්වන ලද සමාරම්භක දේශනය
1999 මාර්තු මස 18-19
නුවරඑළිය - ශ්‍රී ලංකාව

UNIVERSITY OF CALIFORNIA
LIBRARY

1950

PHYSICS DEPARTMENT

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

PHYSICS DEPARTMENT

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Handwritten notes and numbers in the top right corner, including '1562' and '80051'.

මෙවර සාක් අත්තර් සමුළු සැසි වාරයට සහභාගිවීම සඳහා යළිත් ශ්‍රී ලංකාවට සැපත්ව සිටින සාක් අමාත්‍ය කණ්ඩායම ඉමහත් සතුටින් මම සිදිගනිමි.

සමූහ අමාත්‍යවරුන් මීට පෙර අවසන් වරට අප රටේ දී මුණ ගැසුණේ, 1958 ඔසරේ දී පැවැත්වුණු 10 වන සාක් සමුළුව ආරම්භ කිරීමට ආකාන්තව තිබියදී ය. ශ්‍රී ලංකාව සාක් සංවිධානයේ සභාපතිත්වය හොබවන නිල කාලයෙන් අධික තරම දැනට ඉක්ම ගොස් ඇත. එබැවින්, කොළඹ සම්මේලන වාරය පැවැත්වීමට මාස 8 කට මත්තෙන් එදා පැවති තත්ත්වය දෙස ආපසු හැරී බැලීම, මෙහිදී කාලෝචිතයයි සිතමි.

එම අවදිය වන විට දකුණේ ආසියාව කෙරෙහි ජාත්‍යන්තර අවධානය දැඩිව යොමු වී තිබිණි. සම්මේලන වාරය ආරම්භ වීමට හරියට දෙමසක් තිබියදී අප සමුළුවේ විශාලතම සාමාජික රටවල් දෙක වූ ඉන්දියාව සහ පාකිස්ථානය ස්වකීය ත්‍යාජවක අවි බලය උරගා බැලිය. කලාපයෙන් පිටස්තර බහුතරයක් දෙනා එම සිද්ධිය දුටුවේ අතිශයින්ම අත්තරායකාරී ප්‍රවණතාවයක ස්වරූපයෙනි. යථෝක්ත වාතාවරණය යටතේ දකුණු ආසියා කලාපීය සහයෝගිතාවයේ ශිඝ්‍ර අඩාලවීමක් හෝ අවසානයේ දී නැතිහැඟවීමක් වුව ද, සිදුවීමට කොතෙකුත් අවකාශ ඇති බවට අනාවැකි පැවසීමට ද ඔවුහු පසුබට නොවූහ. ඇතැම් අත්තරාගාමී විදේශ මනිමනාත්තරවලින් කුතුහලය ඇතිකළේ ඇත්ත වශයෙන්ම, අපේක්ෂිත අත්දැමින්, කොළඹ සමුළුව පැවැත්විය හැකි ද යන්න ගැනයි.

ඔවුන් පල කළ ඒ අසුබවාදී අදුරු අනාවැකි සාවද්‍ය බව දැන් අපි කවුරුන් දනිමු. එදා ඒ සමුළුව සැලසුම් කර තිබුණ පරිදීම පැවැත්වුවා

පමණක් නොව එය ඉතා ඵලදායී වාතාවරණයක් යටතේ මෙහෙයවීමට ද හැකිවිය.

සියළු නායකයින්ගේ සහයෝගය මත අපේ සංවිධානය ගත්තිමත් කර ගැනීමෙහි ලා මහෝපකාරී වූ ප්‍රායෝගික ක්‍රියාවර කිහිපයක් ම ගැනීමට ද එහි දී අපට හැකියාව ලැබිණි. කලාපීය සංවිධානයන් පිළිබඳ නිල නොවන මට්ටමින් අදහස් හුවමාරු කර ගැනීමේ ඉහල අවස්ථාවක් ද එම සමුළුව මගින් අපට උදාකර ගත හැකි විය. ආර්ථික සහයෝගිතාව, සාමය හා ස්ථාවර බව ද එක් වර සමායෝජිතව මුදුන් පත් කර ගනු විනා එක් අරමුණක් පමණක් ඉටුකර ගැනීමට ප්‍රයත්න දරන අතර, අනෙක කල් දැමීම නොකළ යුත්තක් බව එහිදී මම ප්‍රකාශ කෙළෙමි.

"විශ්ව ව්‍යාප්ත ප්‍රගතියක් හා සෞභාග්‍යයක් උදාකර ගැනීමේ අරමුණින්, ගෝලීය මෙන් ම කලාපීය මට්ටමින් ද සාමයන් ස්ථාවර බවත් ප්‍රවර්ධනය කරලීමේ ප්‍රයත්නය වඩ වඩාත් උත්සන්න කළයුතු බවට රාජ්‍ය නායකයන් ප්‍රකාශ කර සිටිති" යි, යන සමුළු ප්‍රකාශනය, අප දැක්වූ එවන් මනි මනාත්තරවලින් පෝපණය ලබා ඇති අතර තවත් ඇතැම් රාජ්‍ය නායකයින් සමහරෙක් ද එහිලා, සමාන අදහස් පල කළහ.

කලාපීය සීමාව ඇතුළත රජයේ මෙන් ම පොදු ජනතා සිත්සතත් තුළ ද, අනාගත සෞභාග්‍යය, සාමය හා ස්ථාවර බව සඳහා ක්‍රියා කිරීමේ දැඩි අධිෂ්ඨානය පිලිබිඹු කරන වෙනස් කම් කිහිපයක් ම ජූලි සමුළුවෙන් පසුව දැක ගැනීමට හැකි විය.

ස්වකීය ජනතාවට සාමය, ස්ථාවර බව හා සෞභාග්‍යය උදා කිරීමේ පොදු දර්ශනයක් මත , ද්විපාක්ෂික මිත්‍රත්වය තහවුරු කර ගැනීම සඳහා

ඉන්දියාවේ සහ පාකිස්තානයේ අගමැතිවරුන් ප්‍රායෝගික පියවර රැසක් ඇතුළත් කරමින් පසුගිය 21 වැනි දා නිකුත් කළ ලාහෝර් ප්‍රකාශනය ඒ අතර ප්‍රමුඛත්වයෙහි ලා ගැනිය හැකිය. අප සමඟ ඉතා සමීප සබඳතා පවත්වාගෙන යන අසල් වැසි එම දෙරටේ නායකයින් යථෝක්ත ප්‍රකාශනය මගින්, ස්වකීය ජනතාවට, අනාගතයේ දී වඩාත් විශ්වාසයෙන් යුතුව ගමන් ගත හැකි මැ පෙනක් සකසා දීමට සමත් වී ඇති බව ශ්‍රී ලාංකික අපේ විශ්වාසයයි. දෙරටේ පොදු ජනතාව අතර අන්‍යෝන්‍ය සාමූහික ගැටුමක් කරලීමට ඉවහල් වූ වැදගත් සිද්ධියක් සේ සැලකෙන දිල්ලී - ලාහෝර් තරාතිරම මගි ප්‍රවාහන බස් සේවය ලාහෝර් ප්‍රකාශනයට මත්තෙන්, ඒ දිනවල ම ආරම්භ කිරීම ද වැදගත් අනුශාංගික සිද්ධියකි.

එසේම ගිවිසුමක් ඇසුරෙන් දකුණු ඉන්දියානු සහ තුර්කිස්තාන සමබන්ධ කරමින් අපේ නැගෙනහිර කලාපයේ ආරම්භ කළ මඟි බස් සේවාව ජනතාව සමබන්ධ කිරීමේ තවත් හිතවාදී පියවරක් ලෙස හැඳින්විය හැකිය.

පොදු ජනතාව, දේශ සීමා භරණා ගමන් කිරීම දකුණු ආසියාවට පමණක් නොව, වෙනත් දේශ දේශාන්තරයන්ට ද අන්තර් කලාපීය සබඳතා පළදුවීමේ බලගතු ප්‍රශ්නයක්ව තිබිණි. හුනානය සහ තේපාලය අතර ඉහළ පෙළේ දේශපාලන සාකච්ඡා තුළින් දේශ සීමා භරණා ගමනා ගමනය පිලිබඳ ප්‍රශ්නය සමබන්ධයෙන් කිසියම් පොදු අවබෝධයක් ලබාගෙන තිබීම අප දකින්නේ සුභවාදී ප්‍රවණතාවයක් ලෙසිනි. අපේ කලාපය ඇතුළත හිතවාදී ආකල්ප ප්‍රවර්ධනය සඳහා ශ්‍රී ලංකාව ද දායක වී ඇත. වෙලෙඳ කටයුතු ව්‍යාප්ත කරලීම, සහයෝගාත්මක ජාතික ආර්ථිකයක් ගොඩනැඟීම සහ දෙරට අතර ආර්ථික සබඳතා වැඩි දියුණු කර ගැනීමේ ද අරමුණ ඇතිව පසුගිය දෙසැම්බර් මාසයේ දී අපි ඉන්දියාව සමඟ නිදහස් වෙලෙඳ ගිවිසුමකට ද එළඹුනෙමු. එම ගිවිසුම අත්සන්

තැබීමේ දී ඉන්දිය ඇගමැනී තුමාගෙන් මගේන් විශ්වාසය වූයේ එය අන්තර් කලාපීය ආර්ථික සහයෝගිතා ශක්තිමත් කිරීමට රැකුලක් වන බවය. පාකිස්තානය හා බංගලාදේශය සමඟ මෙවැනි ගිවිසුම් ඇතිකර ගැනීමට ශ්‍රී ලංකාව අදහස් කරයි.

දකුණු ආසියාතික කලාපයේ අපට, සතුවූ විශ්වාසී කිරීම්, මෑත අතීතයේ දක්නට ලැබුණ නමුත් සම්බන්ධතා වැඩි දියුණුකර ගෝලීකරණය ආර්ථික රටාව තුළ අභිතකර වාතාවරණය සටහන් අපට, වැඩිමක්, වර්ධනයක් හෝ සාධාරණ ප්‍රතිලාභ බෙදී යාමක් නොතිබීම සිත් අධෛර්‍යමත් කරවන සුළුය. පවත්නා මූල්‍ය අර්බුදයේ අතිවූ විපාක ඉහළ මට්ටමේ විරුකියා ප්‍රශ්නය, ආදායම් පරතරයේ දැඩි විපමතා සහ ආරක්ෂණවාදය යළි මතුවීම යනාදිය හේතුකොට ගෙන උද්ගත වී ඇති දිළිඳුකම සහ සමාජ අස්ථිරතාවය කෙරෙහි 1999 පෙබරවාරි මස ජැමෙයිකාවේදී පැවැත්වූ 15 කණ්ඩායමේ සම්මේලනයේ දී ද සඳහන් කරන්නට යෙදුණි. එසේම පවත්නා දේශපාලන ව්‍යුහය තුළ දක්නට ඇති විවිධ ආසාධාරණ කම් ද ප්‍රශ්න වඩාත් උද්ගත කරන සුළුය. දැනට පවත්නා බහුවිධ ක්‍රම හා ආයතන ප්‍රතිශෝධනය කිරීමේ අවශ්‍යතාවය බෙහෙවින් සාකච්ඡාවට භාජනය කරන ලද්දකි. එහෙත් ඒවා සුදුසු විකල්ප පිළිබඳ තවමත් සම්මුතියකට එළඹී නැත.

එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානය සාමාජික සංඛ්‍යාව වැඩිවීම ආරක්ෂක මණ්ඩලයේ සාමාජිකයන් සංඛ්‍යාව වැඩිකිරීම සඳහා ප්‍රතිව්‍යුහ ගත කිරීම වැනි ප්‍රශ්න ද සාකච්ඡා කෙරෙමින් ඇත.

දකුණු ආසියාතික රටවල් ස්වකීය නිදහස ලබා ගැනීමෙන් අනතුරුව, එක්සත් ජාතීන් ගේ සංවිධානය කරන ක්‍රියාකාරී අන්දමින් බහු ජාතික ක්‍රියාදාමයන් හි නිරත වී ඇති අන්දම අනිගයින්ම ප්‍රසංශාත්මක බව වාර්තාගත සත්‍යයකි.

මානව හිමිකම්, ආර්ථික සුරක්ෂිත කිරීම හා ප්‍රවර්ධනය, ආර්ථික හා සමාජයීය අනන්‍යතා හෝ ලෝක මට්ටමේ න්‍යෂ්ටික අවි හරණය, මගින් ලෝක සාමය හා සමාජ ස්ථාවරත්වය තහවුරු කරලීම යනා දී එක්සත් ජාතීන්ගේ පද්ධතිය තුළ ඇරඹූ කවර අන්දමේ විපය ක්ෂේත්‍රයක දී වේවා අපේ රටවල් ඊට ක්‍රියාකාරී සාහභාගිත්වයක් නොමදව ලබා දී තිබේ. එසේම එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානය තුළ විශිෂ්ට නිල කල හොබවමින් සංවිධානයේ ප්‍රගතිය සඳහා සුවිශේෂ මෙහෙවරක යෙදුන අප කලාපීය රටවල සාමාජිකයින් ද අපමණය. එපමණක් ද නොව එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානයේ විශේෂ නියෝජිතායතනවලට අදාළ කටයුතු වලදී ද දකුණු ආසියාවේ අපේ රටවල් දැඩි ඇප කැප වීමකින් යුතුව සහභාගි වී තිබේ.

එක්සත් ජාතීන්ගේ විශේෂ නියෝජිතායතන සඳහා වන දායකත්වය අතින් දකුණු ආසියා කලාපීය රටවල් පමණක් අද්විතීය ස්ථානයක් උසුලන බව සපුරා ඉන් අදහස් නොකෙරේ. සංවර්ධනය වෙමින් පවත්නා වෙනත් කලාපීය රටවලට ද ඒ අන්දමින් ම තම තමන් සතු විශිෂ්ට සේවා පිලිබඳ සාධම්බර වාර්තා තිබිය හැකිය.

සංවර්ධනය වෙමින් පවත්නා ලෝකය පුරාම, එකිනෙකට සමරූපික පොදු ලක්ෂණ සහිත රාජ්‍යයන් ඒකරාශී කිරීම තුළින්, කලාප සංකල්පය පෝෂණය කිරීමට දරන ප්‍රයත්නය හා සමගාමී ව පුළුල් බහු පාක්ෂික ප්‍රවණතාවයට ද ඇපකැප වී ක්‍රියා කිරීම මෙහි ඇති සුවිශේෂ ලක්ෂණ වන්නේය.

කලාපීය වශයෙන් හෝ පොදු අනන්‍යතා ලක්ෂණ මත හෝ, සාක් සංකල්පයේ සමාරම්භයෙන් පසුව ; දකුණු ආසියාවේ අපට එක්ව ක්‍රියා කල හැකි වූ, යම් යම් සුවිශේෂ කණ්ඩායම් ගැන සිහිපත් කිරීමෙන් මෙම ප්‍රවණතාවය වඩාත් පැහැදිලි කර ගත හැකිය.

දැනට සාක් රටවල් දෙකක් සාමාජිකත්වය දරන, ඉන්දීය සාගර කලාපීය රටවල සහයෝගීතා සංගමය (I O R A R C), සාක් සාමාජික රටවල් 3 ක් සහිත බංගලාදේශ, ඉන්දියා, මියන්මාරය, ශ්‍රී ලංකා හා තායිලන්ත ආර්ථික සංගමය (B I M S T E C), සාක් රාජ්‍ය දෙකක් ඇතුළත් ඩී - 8 හෙවත් සංවර්ධනය වන රටවල් අති සහ එක් සාක් සාමාජිකයකු ඇතුළත් ඊ.සී.මී (E.C.O.) සංවිධානය ද එහි අගය වෙති. වෙනත් කලාප තුළ දක්නට ඇති ප්‍රවණතාවය ද සමස්ත වෙනස් වූවක් නොවේ.

ආසියා සංවිධානයේ (A S E A N) සහ ඇමරිකා රාජ්‍ය සංවිධානයේ (O. A. S.) සාමාජිකයින් ඇපෙක් (A P E C) සාමාජිකත්වය ලබා ඇත. එසේ ම අප්‍රිකාවේ සහ දකුණු ඇමරිකාවේ ද උප කලාපීය කණ්ඩායම් මතුවී ඇත. ජගත් බහුපාර්ශවිකවාදයේ මන්දගාමී ප්‍රවණතාවයට එරෙහිව ශක්තිමත් වීමේ අරමුණින්, සංවර්ධන වෙමින් පවත්නා රටවල් කලාපීය මට්ටමින් හෝ පොදු අන්‍යතා ලක්ෂණ අනුව හෝ, සහයෝගීතා වර්ධනය සඳහා ප්‍රයත්න දරන බව නිගමනය කිරීම නිවැරදි ය. සාක් සංවිධානයේ ඉටුවිය යුතු කාර්යය භාරය ද එයමය. කලාපීය ජනතාවගේ මෙන්ම අන්තර් ජාතික ප්‍රජාවගේ ද යහසාධනය අරභයා සාක් කලාප වාසී අපට කළ හැකි උපරිම සේවය කටරේදැයි අප නිගමනය කළ යුතුව තිබේ.

වාසී සහගත පදනමකින් සාක් කලාපයේ අපි මේ කාර්යයට මුහුණ දෙමු. ශිෂ්ටාචාරයේ අන්දැකීම් සහ සංස්කෘතික අගයන් බෙදාහදා ගන්නා සුවිශේෂ හැඟේලිය කලාපයට අපි අයත් වෙමු.

නීතියේ ආධිපත්‍යය පිලිගන්නා වූ ද, නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ආණ්ඩු ක්‍රමයට අනුගත වූද, බහුවිධ ජාතීන් සමඟ සහයෝගීතා වර්ධනයට හිතකර වූ ද, රාජ්‍ය තාන්ත්‍රික ක්‍රම, නව ජාතීන් වශයෙන් අප විසින් විකාශනය කොට ගෙන සිටිමු.

විදේශ ප්‍රතිපත්ති විපයෙහිලා අප අනුගමනය කරනුයේ නොබැඳි පිලිවෙතය.

දකුණේ ආසියාකරයේ අපට පොදුවේ අදාළ වන ප්‍රශ්න විපයෙහි ලා හරවාත් වූත් ප්‍රබල වූත් ආකාරයෙන් ජාත්‍යන්තර ක්ෂේත්‍රයේ දී කරුණු පැහැදිලි කර, විසඳුම් යෙවූ අයගේ මූලික වගකීම බව අවිවාදයෙන් පිලිගත යුතු සත්‍යයක් බව මගේ හැඟීමයි.

පක්ෂත් ජාතීන්ගේ මහා මණ්ඩලයේ පසුගිය අවසන් සැසිවාරයේ දී න්‍යෂ්ටික අවි පිලිබදව අප කැපී පෙනෙන පියවර ගැනීමට හැකි විය. එසේම ජාත්‍යන්තර වේදිකා මත දී, පාරිසරික හා සමාජයීය ප්‍රශ්න සම්බන්ධයෙන් ද එ වැනිම ක්‍රියාමාර්ග ගැනීමට අප යුහුසුලුව ක්‍රියා කර ඇත. ඒ අතර, අනාගතයේ දී වෙලද ක්ෂේත්‍රයේ ප්‍රශ්න පිලිබදව ද ජාත්‍යන්තර කරලිය මත, එක්සත්ව, ක්‍රමානුකූලව හඬක් නැගීමට ද අපි සූදානම් ව සිටිමු.

මෙම වසරේ නොවැම්බර් මාසයේ දී සියැටල් හි පැවැත්වීමට නියමිත ලෝක වෙලද සංවිධානයේ (W.T.O.) වාණිජ අමාත්‍යවරුන්ගේ සම්මේලනයේ දී දකුණු ආසියා කලාපීය අදහස් ඉදිරිපත් කිරීමට අවශ්‍ය ක්‍රියාදාමය, සකස් කරන ලද්දේ කොළඹ සම්මේලනයේ දී ගත් තීරණ පාදක කර ගනිමිනි. එය අපේ ප්‍රීතියට කරුණකි.

පවත්නා ලෝක වෙලද රටාව සම්බන්ධයෙන් වුව ද සැඟවිය යුතු කිසිවක් අපට නැත.

බුද්ධිමය දේපල හිමිකම් පෑමේ දී හෝ කාර්මික ලෝකයේ වෙලද පොළට පිවිසීමේ දී හෝ අදාළ නොවන කොන්දේසි පැනවීම් ආදියෙන් සංවර්ධනය වෙමින් පවත්නා ජාතීන්ට සාධාරණව ඉඩනොලැබෙන

අයුරින් විපමනා ඇති බව තොරහසකි. මෙහිදී අප ඉදිරිපත් කරන කරුණු හුදෙක් වචනයට පමණක් සීමා වියයුතු නොවේ. සමස්ත ලෝක ආර්ථික වර්ධනය සම්බන්ධයෙන් සංවර්ධිත ජාතීන්ගේ මෙන්ම සංවර්ධනය වෙමින් සිටින ජාතීන්ගේ ද අවශ්‍යතා ගැටළුන් වශයෙන් සලකා බැලීමේ අවශ්‍යතාව පෙන්වා දීම වැදගත්ය.

අපට අදාළ වන්නාවූ කරුණු සම්බන්ධයෙන් සාකච්ඡා කර ප්‍රජාව ඉදිරියේ ජීවත්වීමේ විසඳුම් සාමූහිකව කරුණු ඉදිරිපත් කිරීමට සාක්ෂා මාර්ගයක් වන අප අතලස්වම හුරු-පුරුදු විය යුතු බව මම තරයේම විශ්වාස කරමි.

එක්සත් ජාතීන්ට අනුබද්ධ විශේෂ නියෝජිතයන්ගේ සාකච්ඡා සම්මන්ත්‍රණ යනාදියේ දී ප්‍රබල මට්ටමේ සහයෝගිතාවයකින් ක්‍රියා කිරීමත්, ඔවුන්ගේ තාක්ෂණික හුවමාරු වැඩ සටහන්වලට ක්‍රියාත්මකව ම සහභාගිවීමත්, බාහිර ලෝකය සමඟ කටයුතු කිරීමේ දී අපේ සමගිය තහවුරු කර දැක්වීමට ඉවහල් වේ.

ඇත්තෙන්ම මෙතෙක් සාක්ෂා සංවිධානය සාමාන්‍යයෙන් දේශපාලන ස්වරූපයකින් යුත් ප්‍රශ්න සම්බන්ධයෙන් සාමූහිකව වැදගත් වූ අවස්ථාවකට නැත. එපමණක් නොව, එබඳු කරුණු පිළිබඳව සාකච්ඡා කිරීමෙන් පවා වැලකී සිටියේය. එසේවුව ද අපගේ මෙම සහයෝගිතා සංවිධානය පරිණතභාවයෙන් හා ශක්තියෙන් වැඩියත්ම එබඳු විපයයන් සම්බන්ධයෙන් වුව ද සාකච්ඡා නොකළයුතු හේතුවක් අපට නොපෙනේ. 1997 මාලේ තුවර සම්මේලනයේ දී රාජ්‍ය නායකයෝ අතර තිල නොවන මට්ටමින් දේශපාලනමය සාකච්ඡා පැවැත්වීම කෙරෙහි එකඟත්වයකට පැමිණි අතර පසුගිය වසරේ කොළඹ පැවති සාකච්ඡා වාරයේ දී මෙම කරුණ කෙරෙහි දැඩි අවධානය පලවිය. එබඳු සාකච්ඡා අප වෙසෙන කලාපයට පමණක් සීමා නොවිය යුතු අතර, කලාපයෙන් පිට අනෙකුත්

ප්‍රදේශ තුළ වුව ද පොදුවේ අප සියලුදෙනාට බලපාන විපයයන් පිළිබඳව යොයා බැලීමට ද අප නැඹුරු විය යුතුය.

අසාධාරණ නොවන ජගත් න්‍යෂ්ටික නිරායුධකරණ ප්‍රතිපත්තියක් වැනි සමහර කරුණු සම්බන්ධයෙන් සාක් සංවිධානයේ සාමාජික රටවල් සමාන අදහස් දරයි. ඉහල මට්ටමේ ජාත්‍යන්තර තනතුරු අපේක්ෂාවෙන් හාත් සංවිධානයේ රටවල් එකිනෙකාට එරෙහිව තරඟ වැදීම වැනි අවස්ථා අවම කිරීම ඇතුළුව, සාමාජික රටවල් සමාන අදහස් නොදරණ කරුණු බැහැරකර, පොදු එකඟත්වයකට පැමිණීමට අප උත්සාහ කළයුතුය.

දකුණු ආසියා අභිමතාර්ථ පිළිබඳව කලාපයෙන් පිට අනෙකුත් රටවල් අතර මනා අවබෝධයක් ඇති කිරීමේ අරමුණින් සාක් සංවිධානය සංවර්ධනය වෙමින් පවතින රටවල් අපේ සහයෝගිතාවය වර්ධනය කිරීමේ කාර්යයේ නිරතව සිටින බැව් මට තීර්ක්ෂණය වේ. තාක්ෂණික දැනුම ලබාගැනීම මෙන්ම වෙළඳපල තුලට පිවිසීමේ අවස්ථාවට නීත්‍ය වශයෙන් සංවර්ධනය වන රටවල් හවුල්කරුවන් වියයුතු ය යන කල්පිතය මත නව ලෝක ආර්ථික රටාවක් පිහිටුවීමේ අවශ්‍යතාවය ගොඩනැගී ඇත. මෙහිදී රජයේ මැදිහත්වීම කෙරෙහි දැඩි විශ්වාසයක් තැබීම නිසා ප්‍රගතියට මහත් බෙදා පැමිණ ඇත.

සාක් සංවිධානය තුළ පවත්නා අන්තර් රාජ්‍ය ආයතනවලට අතිරේක නීතිඥයින්, ගණකාධිකාරීන්, ගෘහ නිර්මාණ ශිල්පීන් සහ වෛද්‍ය විශේෂඥයින් විසින් තමන්ටම ආවේනික වූ ඉහල මට්ටමේ කලාපීය සංවිධාන පිහිටුවාගෙන ඇත. දකුණු ආසියාකරයේ ක්‍රියාත්මකව පවත්නා පෞද්ගලික ව්‍යවසායීය අංශයේ සාක් සංවිධානයේ වාණිජ හා කර්මාන්ත මණ්ඩලය යටතේ ජිකරාශිවී සිටිති. ස්වකීය සාමාජික සාමාජිකාවන් ගේ අභිවෘද්ධිය වෙනුවෙන් පොදු වේදිකාවක් නිර්මාණ

කිරීම පිණිස සාක් සවිධානයේ වෘත්තිකයින්ගේ සංවිධාන වැඩිවැඩියෙන් නැඹුරුව සිටියි. මෙය අප විසින් පෝෂණය කළයුතු වෘත්තම, දිරිගැන්විය යුතු සුබවාදී වර්ධනයෙකි.

නිව්යෝර්ක් නුවර එක්සත් ජාතීන්ගේ මහ මණ්ඩල පසුබිම් වල පසුගිය සැප්තැම්බරයේ සාක් සංවිධානය සහ ආසියාත් සංවිධානය අතර සැවැනි සංවාදය ඔවුන්ගේ අනාගත සම්බන්ධතාවල මනා වර්ධනයක් පිළිබිඹු කරණු ලබන්නකි.

තාක්ෂණික හා සංවර්ධන සහයෝගිතාවය නඟාසිටුවීම සඳහා ඇපකැපවී සිටින තම ආයතන දිරිගැන්වීම සඳහා සාක් සහ "ආසියන්" සංවිධානය විසින් අවශ්‍ය පියවර ගත යුතුව තිබේ. සාක් සංවිධානයේ සහ ආසියන් සංවිධානයේ වාණිජ හා කර්මාන්ත මණ්ඩලය දෙක අන්‍යෝන්‍ය වශයෙන් කාර්යක්ෂමව කටයුතු කිරීම හදිසි හා වැදගත් අවශ්‍යතාවයකි. "ආසියන්" සංවිධානයේ රටවල් අපගේ පෙරදිග අසල්වැසියෝය. ගල්ෆ් සහයෝගිතා ආයතනය, සාක් සංවිධානයට බටහිර දෙසින් සිටින සමීප මිතුරෙකි. "ආසියන්" සංවිධානය සමඟ මෙන්ම ගල්ෆ් ප්‍රදේශයේ රටවල් සමඟ ද දකුණු ආසියාව සම්ප්‍රදායික සංස්කෘතික, වෙළඳ සබඳතා පවත්වමින් සිටී. ගල්ෆ් රටවල දසදහස් ගණන් සේවයේ නිරතව සිටින අපගේ ශ්‍රමිකයින් එම රටවල ආර්ථික සංවර්ධනයට මහත් පිටුවහලක් වී ඇති අතර, ඔවුන්ගෙන් ස්වකීය මවිරටවලට ලැබෙන වටිනා විදේශ විනිමය ජ්‍යෙෂ්ඨ සංවර්ධන කටයුතු වලට බෙහෙවින් උපකාරී වී තිබේ. සාර්ක් සංවිධානය ගල්ෆ් සහයෝගිතා ආයතනය සමඟ සබඳතා වලට මූලපිරීම කාලෝචිත වන අතර ඒ සඳහා ඔවුන්ගේ යහපත් ප්‍රතිචාරයක් ලැබෙනැයි යන්න මගේ විශ්වාසයයි. බොහෝදුරට පොදු අපේක්ෂා තුළින් අපට සමීපව සිටින මධ්‍යම ආසියා රාජ්‍ය සංවිධානය සමඟ ද අපට සම්බන්ධවීමට කාලය එළඹ තිබේ.

අධිරාජ්‍යවාදී, වර්ගවාදී හා කලක් දකුණු අප්‍රිකාවේ මුල්බැස ගෙන තිබූ වර්ණවාදී බලවේගවලට එරෙහිව දියත් කරන ලද ජාතික සටන්වලදී පොදු අරමුණු සාක්ෂාත් කරගැනීමේ අවියෙන් දකුණු ආසියා රටවල් අප්‍රිකානු ජාතීන් සමඟ පෙරමුණ ගෙන සිටියේය.

සමානමාන ලෝකයේ පවත්නා මූල්‍ය හා වෙළඳ අර්බුද සම්බන්ධයෙන් ද දකුණු ආසියා රටවල් හා අප්‍රිකා රාජ්‍යයන් සමඟ එකම ස්ථාවරයක් දැරීමක් සිටී.

සාර්ක් සංවිධානය හා අප්‍රිකානු රාජ්‍ය සංවිධානය අතර මෙන්ම, දකුණු අප්‍රිකානු සංවර්ධන ප්‍රජාව වැනි අප්‍රිකා මහද්වීපය තුළ ඇති අර්ධකාලීන සංවිධාන සමඟ ද සබඳතාවලට මූලපිරීම කාලෝචිතය. ඇමෙරිකා රාජ්‍ය සංවිධානය ද දකුණු ආසියාවට බෙහෙවින් වැදගත් වේ. දකුණු ඇමෙරිකා අර්ධ ගෝලයේ රටවල් සමඟ දකුණු ආසියාවේ සැමරටක්ම එකඟා සමාන සමීප සම්බන්ධතා පවත්වාගෙන යනු නොලැබේ.

කාර්මික සංවර්ධනය සඳහා අවශ්‍ය සම්පත් සුලභ වශයෙන් ඇති ප්‍රදේශයක් වශයෙන් දකුණු අමෙරිකාව ප්‍රකටය. කලාපීය වෙළඳ සහයෝගීතාවය මෙන්ම සම්බාධක ඉවත්කර ආර්ථිකය ලිහිල් කිරීම විපයයෙහි දකුණු අමෙරිකාව අතින් ඉටුවී ඇති ප්‍රගතිශීලී මෙහෙවර අනෙකුත් රටවලට සුවිශේෂ ආදර්ශයකි. වැඩි කලක් නොගොස්ම අප දකුණු අමෙරිකාව දෙසට සමීප වෙතැයි යන්න මගේ අපේක්ෂාවයි.

සාක් සංවිධානය යුරෝපීය සංගමය වැනි සංවිධාන සමඟ ප්‍රයෝජනවත් සාකච්ඡා පවත්වා තිබේ. 1998 සැප්තැම්බරයේ නිව්යෝක් නුවර දී සාක් විදේශ ඇමතිවරුන් සහ යුරෝපීය සංගමය අතර සංවාදයක් ඇරඹිනි. පසුව එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් අපගේ මහලේකම් තුමා සහ යුරෝපා කොමිසමේ ජ්‍යෙෂ්ඨ නිලධාරීන් අතර බ්‍රසල්ස් නුවර

දී රැස්වීමක් පැවැත්වීමට අවස්ථාව ලැබුණි. සංවිධාන දෙකට එක්ව සහයෝගයෙන් ක්‍රියාකළ හැකි මූල්‍ය, වෙළඳ ක්ෂේත්‍රයන් මෙන්ම, කෘෂිකාර්මික සෞඛ්‍ය සහ පාරිසරික අංශයන් රැසක් දැනට හඳුනාගෙන තිබේ. කෙසේවුවද ඒවා ක්‍රියාවට නැගීමට පෙර සාක් අමාත්‍ය මණ්ඩලයේ අනුමැතිය අපේක්ෂා කරනු ඇතැයි මම සිතමි. යුරෝපා සංගමය සමඟ ආදර්ශමත් අයුරින් කටයුතු කිරීමට ප්‍රමාණවත් ශක්තිය හා අධීක්ෂණය සාක් සංවිධානය සතුව ඇතැයි මම විශ්වාස කරමි. සහසාදනීය අන්‍යෝන්‍යය සහයෝගිතාව සඳහා පුළුල් ඉඩකඩ ඇති අතර වර්ධනය වෙමින් පවත්නා සබඳතා තුළට අතිරේක වශයෙන් වැදගත්කමක් ද පිළිබිඹු වේ.

සාක් සංවිධානය හා යුරෝපා සංගමය සතුව විද්‍යාත්මක දැනුම් සම්භාරයක් ඇත. එය ඒකාබද්ධ ව්‍යාපෘතීන් සඳහා යාර්ථකව උපයෝගී කරගත හැකිවේ. යුරෝපා කොමිසම සමඟ කරනු ලබන වෙළඳාම් කටයුතුවලදී අපගේ අපනයනයන්ට බලපා හැකි අවහිරතා මහහැරලීම සඳහා ඔවුන් විසින් විශේෂයෙන් ප්‍රමිතීන් වැනිදේ පිළිබඳව පණවා ඇති රෙගුලාසි නිරාකරණය කර ගතයුතුව තිබේ. බැංකු සහ මූල්‍ය කටයුතු තවත් එබඳු වැදගත් ක්ෂේත්‍රයකි. තවමත් හිස ඔසවමින් තිබෙන ජාත්‍යන්තර මූල්‍ය අර්බුදවලට තුඩුදී ඇති හේතු, එහි පලවිපාක හා එම අර්බුදකාරී තත්ත්වය නිරාකරණය කිරීම සඳහා ගතයුතු පියවර පිළිබඳව දෙපක්ෂයටම ඒකාබද්ධව ක්‍රියාකිරීමට හැකිවනු පිණිස සාක් රටවල මධ්‍යම බැංකු අධිපතීන් සහ මූල්‍ය අධිකාරීන් මුල් තැනක් ගෙන ක්‍රියාකිරීම අවස්ථාවෝචිතය.

අවිනිශ්චිත ස්වරූපයක් ගන්නා කෙටිකාලීන මූලධන අරමුදල් මගින් ඇතිවිය හැකි අවදානම සහ ඉන් දුගි දුප්පත් මෙන්ම සමාජයේ පහසුවෙන් පීඩාවට ලක් වන්නන්ගේ කරපිටට ඇද වැටෙන අහිතකර බලපෑම් පිළිබඳව සාක් සංවිධානය ද ඇතුළු සංවර්ධනය වන රටවල් දැඩි අවධානයෙන් සිටිය යුතුවේ.

කාර්මික රටවලින් සමන්විත යුරෝපීය සංගමය සහ සාක් සංවිධානය අතර වර්ධනය වෙමින් පවත්නා සම්බන්ධතාවල දී ඔවුනොවුන් අතර නිඛය යුතු අන්‍යෝන්‍ය ගරුත්වය මූලික ධර්මතාවය විය යුතුයි. සාක් සංවිධානය බාහිර ලෝකය දෙසට වඩාත් සමීප වීමට මුල්වී ඇති සාධක නම් ගෝලීයකරණයේ බලපෑමයි. ගෝලීයකරණයට සාර්ථකව මුහුණදීම සඳහා සාක් රටවල් සාමූහික ක්‍රියාදාමයකට එලඹීම බෙහෙවින් එළඹා යා යුතු ඇත.

නිසියම් රටක විදේශ ප්‍රතිපත්තිය තීරණය කරනු ලබන ප්‍රධාන සාධකවන්නේ එරට අභ්‍යන්තර ආයතන සතු ශක්තිය, ප්‍රතිපත්ති සහ වැඩසටහන්ය. වෙනත් වචනවලින් කියතොත්, ප්‍රබල විදේශ ප්‍රතිපත්තියක් පවත්වාගෙන යාම පිණිස රටක අභ්‍යන්තරය බෙහෙවින් ශක්තිමත් ස්වරූපයක් දැරිය යුතුයි. කලාපීය සංවිධාන විපයයෙහි ද මෙය එකසේ බලපානු ලබන්නකි. අවසානයේ දී අන්‍යෝන්‍ය සහයෝගීතාවය සහ ආත්ම විශ්වාසය අරමුණු කරගෙන අප විසින් අපේ කලාපය තුළ සැලසුම් කර, ක්‍රියාත්මක කරනු ලබන ආයතන, ප්‍රතිපත්ති සහ වැඩ සටහන් සතු ජීවශක්තිය මතය, සාක් සංවිධානයට බාහිර ලෝකයේ ගෞරවය හිමිවන්නේ. සාක් සංවිධානය මේ දක්වා තරණය කර ඇති ගමන්මඟ පිළිබඳ ආරවුලක් නැත.

අද අප හමුවෙහි ඇත්තේ අභියෝගාත්මක ත්‍යාය පත්‍රයෙකිසි කිවහොත් එය නිවැරදිය. දැනට ක්‍රියාත්මකව ඇති අනුග්‍රහපුර්වක විධිවිධාන සැලකිල්ලට ගෙන අන්තර් කලාපීය වෙළඳාම් අභිවෘද්ධිය පතා අර්ථවත් පියවර ගැනීම අවශ්‍ය වී තිබේ. දැනට පවත්නා සහයෝගීතා වාතාවරණය තුළ අන්තර් කලාපීය ආයෝජන ගලාප්මට ඉඩකඩ සැලසීම, හා ඒකාබද්ධ ව්‍යාපෘති ආරම්භ කිරීමට අප වගබලාගත යුතුය. අපගේ සහයෝගීතා වැඩසටහන් තුලින් නියත ප්‍රතිඵල පෙන්වීමේ කාලය දැන් උදාවී තිබේ.

සහයෝගීතාවය විපයයෙහි පැනනගින සංකීර්ණ ගැටලුවලට සාර්ථකව මුහුණදීම පිණිස ප්‍රවීණ වෘත්තිකයින් ගෙන් සමන්විත ලේකම් කාර්යාලයක් සාක් සංවිධානය තුළ පිහිටුවීම ප්‍රඥාගෝචර වනු ඇත.

අපගේ පොදු සඳාචාරාත්මක උරුමයන් නඟා සිටුවීම හා ඒවා වැඩි දියුණු කිරීම අප සතු වගකීමයි. ගෝලීයකරණය රජයේ අවධිගත අප සතු ජාතික සංස්කෘතික උරුමයන් සහ සාරධර්ම විදේශීය වාසුදේවී තුලින් ආරක්ෂා කරගැනීම සඳහා ක්‍රියාකල යුතුව ඇත්තේ ද එයයි.

මනුෂ්‍ය වර්ගයා දායාද කරගෙන සිටින විවිධ සංස්කෘතික උරුමයන් තවදුරටත් ආරක්ෂා කිරීමේ ගාරඳුර කාර්යය සාර්ථක අත්දැමින් ඉටුකර ලීමට නම් ප්‍රථමයෙන් සෑම ජාතියකට මෙන්ම සෑම කලාපයකටම ආවේනිකව ඇති සංස්කෘතික රටාව නඟාසිටුවීම අවශ්‍යයෙන්ම කල යුතුවේ.

2000 වසරට සහ ඉන් ඔබ්බට සාක් සංවිධානය සඳහා තව දර්ශනයක් සැලසුම් කිරීම පිණිස පකිස්තාන අග්‍රමාත්‍යවරයාගේ යෝජනාවක් පරිදි මාලේ තුවර පැවති 9 වැනි සාක් සම්මන්ත්‍රණයේ අධිකාරී බලය පිට පත් කරන ලද සම්භාවනීය පුද්ගලයින්ගේ කණ්ඩායම වෙත පෙරකි න්‍යාය පත්‍රයේ වැඩි කාර්ය ගාරයක් පැවරී ඇත්තේය. මැනවින් සකස්කර ඇති එම කණ්ඩායමේ නිර්දේශයන් අපගේ සෑම රටක් විසින්ම අධ්‍යයනය කර ඇත. තව ද එම නිර්දේශ ස්ථාවර කමිටු මට්ටමින් ද සාකච්ඡාවට ලක්වී ඇති අතර විදේශ අමාත්‍යවරුන් විසින් ද එය සවිස්තරාත්මකව පරීක්ෂා කර බලනු ඇතැයි මම විශ්වාස කරමි.

ජාතික නිදහසත් සමඟ අප උරුම කරගත් අවිශ්වාසය හා විරෝධය නිසා පොදු යහපත තකා එක්සත්ව හා නිරණාත්මකව ක්‍රියාකිරීමට බෙහෙවින් අවශ්‍ය දේශපාලන නායකත්වය සංවිධානය කිරීමේ දී

කලාපයේ රටවල් එක්තරා පසුබෑමකට ලක්වූහ. ඒ හැරුණ විට, සාක් සංවිධානය සතු යහපත් අභිමතාර්ථයන් හි උගුණතාවයන් දක්නට නොතිබුණි. හුදු බාහිර බලවේග කරණ කොටගෙන අපේ කලාපයේ රටවල අභ්‍යන්තර ප්‍රශ්න උග්‍රවූ අවස්ථා ද නැත්තේ නොවේ.

ශ්‍රී ලංකාව බුදු දහම මුල් බැසගත් රටකි. අපේ කලාපයේ ස්විතර්ධන්වූන්ගෙන් වැඩි දෙනෙකුට ස්වකීය ජීවිත යහමහට ගෙන ඒම සඳහා ගෞතම බුදුන් වහන්සේගේ නිර්මල දහම මහත් පිටිවහලක් වී තිබේ. ධම්මපදයෙහි ගාථාවක මෙසේ සඳහන් වේ.

"මද සැපයක් හැර දැමීමෙන් මහත් සැපයක් ලැබෙන බව පෙනේ නම් බුද්ධිමතා ඒ විපුල සැපය බලාපොරොත්තුවෙන් සුඵ සැපය අත්හරින්නේය."

අල්ප සැප ලබාගැනීමේ පහසු මාර්ගයෙහි ගමන් කිරීමට දකුණු ආසියාව කාලයක් තිස්සේම හුරුපුරුදුවී සිටියේය. එමඟින් අපේ ආවේණික ලක්ෂණ හා ප්‍රබේදයන් සුරාකෑමට බාහිර බලවේගවලට ඉඩදී බලා සිටියෙමු.

කෙසේවුව ද එම අඳුරු වලාකුළු දැන් කෙමෙන් පහවෙමින් තිබෙන අතර පොදු ජනතාවගේ යහපත ප්‍රගතිය සහ සෞභාග්‍යය සැලසෙන තවදුරටත් ලකුණු පහල වෙමින් තිබේ. සාක් අමාත්‍ය මණ්ඩලය මෙම තව උදාවේ පෙරමුණ ගෙන සිටී.

ඉහල මට්ටමින් දේශපාලන තීරණ ගැනීම කෙරෙහි යොමුවීම සාමාජික රටවල රාජ්‍ය නායකයින්ගේ කාර්යාවලියේ අංගයක් වන අතර, සාක් සංවිධානය සතු කාර්යභාරය නිසි අයුරින් මෙහෙයවීමේ භාරදුර වගකීම දැරීම සඳහා සාක් අමාත්‍ය මණ්ඩලය බෙහෙවින් සුදුසුකම් ලබා ඇති

බැව් මගේ විශ්වාසයයි. අමාත්‍යවරුන් විසින් ඉටුකළ යුතුව ඇති කාර්යය භාරය සර්වප්‍රකාරයෙන් සාර්ථක වේවායි මම ප්‍රාර්ථනා කරමි.

අපගේ කලාපයේ ජීවත්වන දශලක්ෂ සංඛ්‍යාත ජනතාවගේ යථා තත්ත්වය නඟාලීම උදෙසා සුවිශේෂ කාර්යභාරයක් ඉටු කිරීම පිණිස වඩාත් ප්‍රබල හා එක්සත් සාක් සංවිධානයක් නිර්මාණය කිරීම පිණිස අපි සියලුදෙනා එක්සත්ව හා මිත්‍රශීලීව ක්‍රියාකිරීමට අධීෂ්ඨාන කර ගනිමු.

ඔවුහු අපෙන් අත්වැලක් බලාපොරොත්තු වෙති.

ඔවුනට අත නොදී බලා සිටීමට අපට බැරිය.

අප එසේ නොකළ යුතුය.

ඔවුන්ගේ බලාපොරොත්තු බිඳ දැමිය නොහැකිය.

1999-03-15

இலங்கை, நுவரெலியாவில்
1999 மார்ச் 18-19 ஆம் திகத்களில்
நடைபெற்ற சார்க் அமைச்சர் குழுவின்
21 ஆவது அமர்வில்
அதிமேதகு

சனாதுபதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க
அவர்கள் ஆற்றிய
தொடக்க உரை

**சார்க் அமைச்சர் குழுவினருக்கு
அதிமேதகு சனாதிபதி ஆற்றிய உரை**

இன்று இடம்பெறும் சார்க் அமைப்பின் இடை-உச்சி மாநாட்டு அமர்வுக்காக சார்க் அமைச்சர்களின் குழுவினரை இலங்கைக்கு வரவேற்பதில் நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். 10 ஆவது சார்க் உச்சிமாநாடு ஆரம்பமாவதற்குச் சற்றுமுன்னர் அதாவது 1998 யூலை மாதத்தில் இந்தக் குழுவினர் எமது நாட்டில் இறுதியாகச் சந்தித்துப் பேசினர். சார்க் அமைப்பின் தலைமைப் பதவியை இலங்கை ஏற்றபின்னர் இடம்பெறுகின்ற இந்த இடை-உச்சிமாநாடு ஆரம்பிக்கவிருந்த காலத்தில் நிலவிய சூழல் பற்றி பின்னோக்கிப் பார்த்தல் சாலப் பொருத்தமாகும்.

அக்காலத்தில் சர்வதேச நாடுகளின் நோக்கு தென் ஆசியாவின்மீது கூர்மையாகப் படிந்திருந்தது. உச்சிமாநாட்டுக்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் எமது அமைப்பின் மிகப்பெரிய இரண்டு அங்கத்துவ நாடுகளான இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் தமது அணுஆயுதச் சக்தியினை நிரூபித்துக் காட்டின. எமது பிராந்தியத்துக்கு வெளியேயுள்ள பலர் இதனை அதி பயங்கரமான செய்தியாகக் கண்டனர். தென் ஆசியப் பிராந்திய ஒத்துழைப்பின் வேகம் விரைவாகக் குறைவுறுதலை அல்லது அதன் அழிவினை எதிர்வு கூறுவதற்கு முன்வந்தவர்கள் பலரும் இருந்தனர். வெளிநாட்டு அபிப்பிராயங்கள் சார்ந்த தீவிரவாதிகள் பலர் கொழும்பு உச்சிமாநாடு உண்மையில் இடம்பெறுமா என்ற ஐயத்தையும் தெரிவித்தனர்.

கூச்சல்போடுபவர்கள் தவறான கருத்தைக் கொண்டிருந்தனர் என நாம் அனைவரும் அறிவோம். கொழும்பு உச்சிமாநாடு

திட்டமிடப்பட்டிருந்தபடி நடந்தேறியதுடன் அது மிகச் சாதகமான சூழலிலும் நடாத்தப்பட்டது. தலைவர்கள் அனைவரினதும் ஒத்துழைப்புடன் எமது இயக்கத்துக்கு வலுவூட்டுவதற்கான நடைமுறைச் சாத்தியமான பல நடவடிக்கைகளை நாங்கள் எடுத்தோம். எமது பிராந்தியத்தில் இடம்பெற்ற நிகழ்வுகள்பற்றி முறைசாராதவாறு கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் வாய்ப்பினையும் உச்சிமாநாடு எமக்கு அளித்தது. உச்சிமாநாட்டில் நான் உரையாற்றியபோது “ நாங்கள் பொருளாதார ஒத்துழைப்பினையும் சமாதானத்தையும் உறுதிப்பாட்டினையும் சமநேரத்தில் அடைவதற்கு முயல வேண்டிய அதேநேரத்தில் ஒன்றை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக இன்னொன்றைக் கைவிடுதல் ஆகாது அல்லது பின்போடல் ஆகாது “ என நான் குறிப்பிட்டேன். “ அரசு அல்லது அரசாங்கத் தலைவர்கள் அனைத்துலக முன்னேற்றத்தையும் சௌபாக்கியத்தையும் அடைவதற்கு உலக மட்டத்திலும் பிராந்திய மட்டத்திலும் சமாதானத்தையும் ஸ்திரத்தன்மையினையும் பேணும் முயற்சிகளையும் தீவிரமாக்குவதற்கு அறைகூவல் விடவேண்டும் “ எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த உச்சிமாநாட்டுப் பிரகடனத்தில் கைச்சாத்திட்ட ஏனைய பல நாடுகளும் அத்தகைய உணர்ச்சிபூர்வமான கருத்துக்களைத் தெரிவித்தன.

யூலை மாத உச்சிமாநாட்டின் பின்னர், உலகின் நாம் வாழும் இப்பகுதியில் சபீட்சத்துக்காவும் சமாதானத்துக்காவும் ஸ்திரத்தன்மைக்காகவும் நடவடிக்கை எடுப்பதற்காக எமது மக்களும் அவர்தம் அரசாங்கங்களும் கொண்டிருந்த மனஉறுதியானது எமது பிராந்தியத்தில் நிகழ்ந்த பல சம்பவங்களிலிருந்து தெரிய வந்தது. கடந்த மாதத்தில் 21 ஆந்திகதி வெளியிடப்பட்ட “லாகூர் பிரகடனம்” ஆனது இந்தச் சம்பவங்களுள் மிக முக்கியமானதொன்றாகும்.

அப்பிரகடனத்தின்மூலம் இந்தியாவினதும் பாசிஸ்தான் நாட்டினதும் பிரதம அமைச்சர்கள் தமது மக்களுக்கான சமாதானம், ஸ்திரத்தன்மை, சுபீட்சம் ஆகியனபற்றி அவர்கள் கொண்டிருந்த நோக்கின் அடிப்படையில் அவ்விரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான நட்புறவினை மேம்படுத்துவதற்கான பிரயோக நடவடிக்கைகள் பலவற்றை இனங்கண்டிருந்தனர். இந்தப் பிரகடனத்தின்மூலம் எமது நாட்டுடன் நெருங்கிய உறவுகளைப் பேணுகின்ற சம்பவமொன்றும் இரண்டு நாடுகளின் தலைவர்கள் வருங்காலத்தில் அதிக நம்பிக்கையுடன் அவர்தம் நாடுகளின் மக்கள் பயணம் மேற்கொள்ளக்கூடிய புதிய பாதையொன்றைத் திறந்துள்ளனர் என்பதை இலங்கையிலுள்ள நாங்கள் காணலாம்.

லாகூர் பிரகடனத்துக்கு முன்னர் மக்களோடு மக்கள் கொண்டிருக்க வேண்டிய இருதரப்பு உறவுக்கு வலுவூட்டும் முக்கியமான சம்பவமொன்று அதாவது டில்லி மாநகரத்துக்கும் லாகூர் மாநகரத்துக்கும் இடையில் பேருந்துச் சேவையொன்றை ஆரம்பித்த சம்பவம் இடம்பெற்றது. எமது பிராந்தியத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் மக்களோடு மக்கள் கொண்டிருக்க வேண்டிய உறவுசார்ந்த சமாந்தரமான நிகழ்ச்சியொன்று ஏற்பட்டது. அதாவது ஓர் உடன்படிக்கையின்மூலம் டாக்கா நகரத்தையும் கல்கத்தா நகரத்தையும் இணைக்கும் நேரடிப் பேருந்துச் சேவையொன்று அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப்பட்டது. எல்லைகளுக்கு இடையிலான போக்குவரத்து, தென் ஆசியாவை மாத்திரமன்றி ஏனையபல பகுதிகளையும் பாதித்த இடை-பிராந்திய உறவுகள் சார்ந்த மிகப் பழைய பிரச்சினையாக இருந்து வந்துள்ளது. எனவே, பூட்டான், நேபாளம் ஆகிய நாடுகளின் தலைவர்களுக்கிடையிலான உயர் அரசியல் மட்டப் பேச்சுவார்த்தைகளின்மூலம் அந்த நாடுகளின் எல்லைகளுக்கிடாக ஆட்களின் பெயர்வுபற்றிய பிரச்சினைகுறித்துப் பொதுவான புரிந்துணர்வுகள் ஏற்பட்டுள்ளமை வரவேற்கத்தக்கதாகும். எமது பிராந்தியத்துக்குள் நல்லெண்ண

உறவுகளை ஏற்படுத்தும் இந்தச் செயல்முறையில் இலங்கையும் ஈடுபட்டுள்ளது. கடந்த டிசெம்பர் மாதத்தில் எமது தேசியப் பொருளாதாரங்கள் செவ்வனே அபிவிருத்தி அடைதலையும் எமது இருதரப்புப் பொருளாதார உறவுகள் செவ்வனே நிலவுவதையும் வர்த்தகம் விரிவுறுதலையும் கருத்திற் கொண்டவாறு அமைந்த கதர் திர வர்த்தக உடன்படிக்கையொன்றில் நாங்கள் கைச்சாத்திட்டோம். இந்த உடன்படிக்கையில் கைச்சாத்திட்டபொழுது இந்தியப் பிரதமரும் நானும் அது இடைப்பிராந்தியப் பொருளாதார ஒத்துழைப்புக்கு வலுவூட்ட பங்களிப்புச் செய்யும் என்ற விசுவாசத்தைக் கொண்டிருந்தோம். பாகிஸ்தானோடும் பங்களாதேஷத்தோடும் அத்தகைய உடன்படிக்கைகளில் கைச்சாத்திட இலங்கைநாடு கருதுகின்றது.

சமீபத்திய கடந்த காலத்தில் தென் ஆசியாவில் வாழும் எங்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடிய சாதனைகள் இருந்தபோதிலும் அண்மைக்காலப் போக்குகளும் வளர்ச்சி மற்றும் அபிவிருத்தி சார்ந்த விடயங்களும் உலகப் பொருளாதார முறைமைக்குள் பயன்கள் சார்ந்த ஒப்புரவான பகிர்வீடும் எமக்கு அச்சத்தை உண்டுபண்ணுவனவாகும். ஐமேக்காவில் 1999 பெப்ரவரி மாதத்தில் நடாத்தப்பட்ட ஜி - 15 உச்சிமாநாட்டின்போது தற்போது நிலவும் நிதி நெருக்கடி, அதிஉச்ச வேலையில்லாத திண்டாட்டம், வருமான இடைவெளிகளின் விரிசல், கிளர்ச்சியுறு பொருளியல் காப்புரிமை ஆகியவற்றின் தாக்கம் காரணமாக ஏற்பட்டுள்ள அதிகரிக்கும் வறுமைபற்றியும் சமூக ஸ்திரமின்மைபற்றியும் குறிப்பிட்டனர். அரசியல் ஒழுங்கில் காணப்பட்ட சமமின்மைகள் பற்றியும் அதேநேரத்தில் வினா எழுப்பப்பட்டது. தற்போது நிலவும் பல்தரப்பு முறைமை, நடைமுறைகள், நிறுவன அமைப்புகள் ஆகியவற்றின் சீர்திருத்தத்துக்கான தேவைபற்றி பலர் எடுத்தியம்பினரெனினும் பொருத்தமான மாற்றுமுறைகள் உள்ளனவா என்பதுபற்றி கருத்திணக்கம் ஏற்படவில்லை. ஐக்கிய நாடுகளின் அங்கத்துவம்

பெரிதும் விரிவடைந்துள்ளமையைக் கருத்திற்கொண்டு ஐக்கிய நாடுகளின் பாதுகாப்புச் சபை பல நாடுகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் முறையில் மீள்கட்டமைப்புச் செய்வதைப் போன்ற விடயங்கள் பற்றிய கலந்துரையாடல் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கின்றது.

தென் ஆசிய நாடுகள் சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் ஐக்கிய நாடுகள் சபையினூடாக பல்தரப்புவாதச் செயல்முறைக்குத் தீவிர பங்களிப்புச் செய்து மகத்தான சாதனை புரிந்துள்ளன. எமது நாடுகள் மனித உரிமைகளைப் பேணிப் பாதுகாத்தல், பொருளாதாரச் சமூக உரிமைகளை அங்கீகரித்தல் அல்லது முழுதும் அளாவிய அனைத்துலக அணுஆயுத ஒழிப்பின் அடிப்படையில் சமாதானத்தையும் ஸ்திரத்தன்மையினையும் நாடுதல் ஆகிய சகல துறைகளிலும் ஐக்கிய நாடுகள் முறைமையின் பிரதான நடவடிக்கைகளோடு தொடர்புகொண்டு ஒத்துழைப்பு நல்கி உள்ளன. எமது தேசத்தவர்கள் பலர் ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் முக்கிய பல பதவிகளை வகித்து அந்த முறைமை பயனுறுதியாக இயங்குவதற்குப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளனர். தென் ஆசிய நாடுகள் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் சிறப்பு முகவராண்மைகளில் மிகுந்த அர்ப்பணிப்புடன் பங்காற்றி உள்ளன.

ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கும் அதன் பல சிறப்பு முகவராண்மைகளுக்கும் தென் ஆசிய நாடுகள் செய்த பங்களிப்பு தன்னிகரற்ற தொன்றல்ல. அபிவிருத்தி அடைந்து வருகின்ற உலகின் ஏனைய பிராந்தியங்களும் பிரமிக்கத்தக்க சாதனைகளைப் புரிந்துள்ளன. இங்கு முக்கியமாகக் கூறவேண்டியது யாதெனில் பிராந்தியவாதத்தைப் பேணும் உறுதியான முயற்சிகளோடும் மிகத் தெளிவான பொதுத் தன்மைகளைக்கொண்ட அரசுக் கூட்டங்களின் மூலமாக ஏற்பட்ட கூட்டு ஒத்துழைப்போடும் பல்தரப்பு வாதத்துக்குள்ள அர்ப்பணிப்பினை ஒன்றிணைப்பதற்கு அபிவிருத்தி

அடையும் நாடுகள் யாவற்றிலும் அண்மையில் ஏற்பட்டுள்ள போக்காகும்.

இந்தப் போக்கினைத் தெளிவாக்குவதற்கு, சார்ச் அமைப்பின் சம்பிரதாயபூர்வமான ஆரம்பத்தின் பின்னர் தென் ஆசிய நாடுகள் தம்மோடு தொடர்பு கொண்டுள்ள பிராந்திய இயல்பினைக்கொண்ட அல்லது தெளிவான பொதுத் தன்மைகளைக்கொண்ட ஏராளமான கூற்றுக்களின் எண்ணிக்கைபற்றி நாங்கள் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். இவையாவன - தற்பொழுது சார்ச் அமைப்பு நாடுகள் இரண்டு அங்கத்துவம் வகிக்கின்ற பிராந்திய ஒத்துழைப்புக்கான இந்து சமுத்திர விளிம்புச் சங்கம்(IORARC), மூன்று சார்ச் அரசுகளை அங்கத்துவ நாடுகளாகக்கொண்ட பொருளாதார ஒத்துழைப்புக்கான பங்களாதேஷ், இந்தியா, மியன்மார், இலங்கை, தாய்லாந்துக் கூட்டு, இரண்டு சார்ச் அரசுகளைக்கொண்ட டி - 8 கூட்டு, சார்ச் அரசொன்றைக்கொண்ட எக்கோ(ECO) அமைப்புக் கூட்டு என்பனவாகும். ஏனைய பிராந்தியங்களிலும் அதேபோக்குக் காணப்படுகின்றது. ஏபெக் அமைப்பில் ஆசியான் அமைப்பினதும் அமெரிக்க அரசுகள் அமைப்பாண்மையினதும் உறுப்பினர்கள் அங்கத்துவம் வகிக்கின்றனர். ஆபிரிக்காவிலும் தென் அமெரிக்காவிலும் உப பிராந்திய கூட்டுக்கள் தோன்றியுள்ளன. எனவே, வளர்முக நாடுகள் பிராந்திய இயல்புகளை அல்லது தெளிவான பொதுத் தன்மைகளைக்கொண்ட கூட்டுக்களினூடாக ஒத்துழைப்புக்கான வழிகளை அதிக அளவில் கண்டறிய முற்பட்டுள்ளனர் என்பதைக் கூறுதல் பிழையற்றதாகும். காரணம், உலகப் பல்தரப்புவாதத்தின் தாமதப் போக்கினை நம்பியிராமல் தமது அபிவிருத்தியை உருவாக்கிக்கொள்வதற்கான ஆதாரக் கற்களாக பிராந்தியத்துவமும் தெளிவான தனித்தன்மைகளும் உள்ளன என அந்நாடுகள் கருதுவதேயாகும். அங்ஙனமாயின் சார்ச் அமைப்பினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டிய பணி இதுவாகும். எமது பிராந்தியத்தின் நலனைக் கருத்திற்கொண்டும் பரந்துபட்ட சர்வதேச சமுதாயத்தின் நலனைக்

கருத்திற்கொண்டும் சார்க் அமைப்பைச் சேர்ந்த நாங்கள் உலக சுபீட்சத்துக்கு எங்ஙனம் சிறப்புமிக்க பங்களிப்பினைச் செய்ய முடியும் என்பதைத் தீர்மானித்தல் வேண்டும்.

மிகவும் சாதகமான சூழலிலேயே சார்க் அமைப்பைச் சேர்ந்த நாங்கள் அந்தப் பணியினை எதிர்நோக்குகின்றோம். நாங்கள் பொதுவான நாகரீக அனுபவங்களையும் கலாசார விழுமியங்களையும் கொண்ட சிறப்பு வாய்ந்த புவியியல் பிராந்தியமொன்றைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆவோம். நவீன நாடுகளைப்போன்று நாங்கள் சட்டவாட்சியினை மதிக்கின்றதும் பங்குபற்றுகை ஆட்சியினையும் பன்மைத்துவத்தின் விழுமியங்களையும் பேணுகின்றதுமான நிருவாக முறைமைகளை உருவாக்கி உள்ளோம். வெளிநாட்டு உறவுகளைப் பொறுத்தவரையில் நாம் அனைவரும் அணிசேராக் கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றுகின்றோம்.

சர்வதேச விவகாரங்கள் தொடர்பில் தென் ஆசிய நாடுகளாகிய எம்மைக் கூட்டாகப் பாதிக்கின்ற விடயங்களை ஆணித்தரமாகவும் பயனுறுதி வாய்ந்த முறையிலும் எடுத்தியம்பி அவற்றுக்கான தீர்வுகளைக் காணுதல் எமது அமைப்பின் முக்கிய பொறுப்பாக உள்ளது என்பதுபற்றி எந்தவிதமான கருத்து

வேற்றுமையும் இல்லையென நான் கருதுகின்றேன். ஐக்கிய நாடுகள் சபை பொதுக் கூட்டத்தின் இறுதி அமர்வின்போது இந்த வகையைச் சேர்ந்த முக்கியமான நடவடிக்கையொன்றை அணுஆயுதப் பிரச்சினைகுறித்து நாங்கள் எடுத்தோம். சூழலியல் மற்றும் சமூகவியல் மற்றும் பிரச்சினைகள் குறித்தும் நாங்கள் ஏனைய சர்வதேச மேடைகளிலும் இந்த நடவடிக்கையை எடுத்து வருகின்றோம். நாங்கள் இப்பொழுது வர்த்தகத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட விடயங்கள் பற்றியும் சர்வதேச மாநாடுகளின்போது எமது அபிப்பிராயங்களை ஒரே குரலில் எடுத்துரைத்து முறையாக ஒருங்கிணைக்கும் பிரதான நடவடிக்கையை எடுப்பதற்கு ஆயத்தமாக இருக்கின்றோம்.

கொழும்பு உச்சிமாநாட்டின் போது எடுக்கப்பட்ட தீர்மானங்களின்வண்ணம், இந்த ஆண்டில் நவம்பர் மாதத்தில் சியேட்டல் நகரத்தில் நடைபெறவுள்ள உலக வர்த்தக அமைப்பாண்மை(WTO) சார்ந்த அமைச்சர் மாநாட்டுக்குத் தென் ஆசிய நாடுகளின் கருத்துக்களை எமது வர்த்தக அமைச்சர்களும் அவர்களது செயலாளர்களும் எடுத்துரைப்பதற்கான விரிவான செயல்முறையொன்றை ஆக்கிக் கொள்வதற்கு எமது வர்த்தக அமைச்சர் முன்வந்துள்ளனர் என்பதை அறிந்து நான் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். உலக வர்த்தக முறைமை சார்ந்த தற்காலப் போக்குகள்பற்றி எமக்குள்ள அக்கறைகள் அனைவருக்கும் தெரிந்தவைகளாகும். வளர்முக நாடுகளைப் பொறுத்தவரை சமத்துவம் பேணாது இருப்பது, கைத்தொழில் வளர்ச்சிகண்ட உலகிலுள்ள சந்தைகளை அணுகுதல் விடயத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ள வேண்டாவெறுப்புடன் இயங்கும் நிபந்தனைகள், புலமைச்சொத்து உரிமைகள் தொடர்பிலான விடயங்கள் ஆகியன இவற்றில் அடங்கும். எமது கருத்துச் சமர்ப்பிப்பின்போது விடயங்களை வெறுமனே குறிப்பிடுதல் போதாது. வளர்ந்த நாடுகள், வளர்முக நாடுகள் ஆகிய இருசாராரினதும் அக்கறை நலன்களை பரஸ்பரம் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு நீடுநிலைக்கத்தக்க உலகப் பொருளாதார வளர்ச்சி கோருகின்றது என்பதையும் நாங்கள் ஆணித்தரமாக எடுத்துக்காட்டல் வேண்டும்.

சம்பந்தப்பட்ட சகல சர்வதேசக் கூட்டங்களின்போதும் எம்மைப் பாதிக்கின்ற சகல விடயங்கள் பற்றியதுமான எமது அபிப்பிராயங்களைக் கூட்டாக வகுத்தமைத்துச் சமர்ப்பிப்பதற்கு சர்க் அமைப்பைச் சேர்ந்த நாங்கள் விரைவாகப் பழக்கப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென நான் உறுதியாக நம்புகின்றேன். கற்பனை வளம்மிக்க முறையில் ஆக்கப்பட்ட புரிந்துணர்வுக் குறிப்புகளின்மூலம் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் தொழில்நுட்ப நிகழ்ச்சித்திட்டங்களில் தீவிரமாக ஈடுபாடு கொள்ளுதலோடு ஐக்கிய நாடுகள் சபை சிறப்பு முகவராண்மைகளின்

பொதுக் கூட்டமர்வுகளின் போது ஆணித் தரமாகப் பரிந்துரைத்தலானது வெளியுலகத்துடன் எமது அங்கத்துவ நாடுகள்கொண்ட கொடுக்கல்வாங்கல்களின்போது எம்மத்தியில் ஒற்றுமையினை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும் அதனை வெளிய்படுத்தவும் நாங்கள் கடைப்பிடிக்கக்கூடிய பொருத்தமான வழிமுறையாகும்.

சார்க் அமைப்பு இதுகாறும் அரசியல் இயல்பினைக்கொண்ட விடயங்களில் கூட்டாகத் தலையீடு செய்வதற்கு அல்லது அத்தகைய விடயங்கள்பற்றி கலந்துரையாதத் தவிர்த்துக் கொண்டுள்ளதென்பது உண்மையாகும். ஆனால், எமது அமைப்பு முதிர்வுற்று வலுவுள்ள நிலைக்கு வரும்பொழுது அத்தகைய விடயங்களைத் தொடந்தும் தவிர்த்துக் கொள்வதற்கான காரணம் எதுவும் இல்லை. 1997 இல் இடம் பெற்ற மாலை உச்சிமாநாட்டின்போது அரசு அல்லது அரசாங்கத் தலைவர்கள் தமக்கிடையில் சம்பிரதாயமற்ற பான்மையில் அமைந்த அரசியல் உசாவுதல் முறையொன்றுபற்றி இணக்கத்துக்கு வந்தார்கள். இந்த இணக்கம் கடந்தாண்டில் கொழும்பிலும் மீண்டும் எடுத்தியம்பப்பட்டது. இந்த இயல்பினைக்கொண்ட உசாவுதல்கள் இடம்பெறும்போது அவை எமது பிராந்தியத்தில் உள்ள விடயங்களுக்கே உரியனவாக இருத்தல் ஆகா. எமக்குப் பொதுவான விடயங்கள்பற்றி அவை எமது பிராந்தியத்துக்கு வெளியே எழுந்தவையெனினும் அவற்றைப்பற்றி ஆராயும் மனநெகிழ்வு எங்களுக்கு இருத்தல் வேண்டும். அவற்றுள் சில விடயங்கள்பற்றி அதாவது ஓரங்காட்டுதல் அற்ற அனைத்துலக அணுஆயுத ஒழிப்புத் திட்டத்தின் தேவைபோன்ற விடயங்கள் தொடர்பில் சார்க் அமைப்புக்குள் எமக்குள்ள அபிப்பிராயங்கள் ஒரே தன்மையினைக் கொண்டனவாகும். சர்வதேச பதவிகளுக்காக சார்க் அமைப்பு நாடுகள் ஒன்றோடொன்று போட்டியிடும் நிலைப்பாடுகளைக் குறைத்துக்கொள்ளுதல் உள்ளிட்டு எமது அபிப்பிராயங்கள் ஒரே தன்மையில் அமையாத நிலை இருக்கும்பொழுது எமது கருத்தொருமைப்பாட்டினைச் சீராக்கிக்கொள்ள முயலுவோம்.

பிராந்தியத்துக்கு வெளியேயுள்ள தென் ஆசிய நாடுகளின் அக்கறைகளை நன்கு புரிந்துகொள்ளும் எமது அடிப்படையான நோக்கத்திலிருந்து சார்க் அமைப்பு தெற்கு-தெற்கு ஒத்துழைப்புச் செயல்பாறைபற்றியும் சிந்தித்து வருவதை நான் காண்கின்றேன். இது புதிய குறிக்கோள் அல்ல. சர்வதேச முறைமை, புதிய சர்வதேச பொருளாதார ஒழுங்கொன்றைப் பேணுதல் ஆகியன சார்ந்த கலந்துரையாடல்கள் பல, தொழில்நுட்ப அறிவு பரிமாற்றத்திலும் சந்தைகளை அணுகுவதற்கு ஏற்பாடு செய்வதிலும் வளர்முக நாடுகள் இயல்பாகவே ஒன்றோடொன்று இணைந்த பங்காளிகள் என்ற புனைவுகோலின் அடிப்படையில் அமைந்தனவாகும். எவ்வாறாயினும், இதனைச் சாதிக்க எடுக்கப்பட்ட அரசாங்க நடவடிக்கைகளின்மீது அளவுக்கு மிஞ்சித் தங்கியிருந்தமை முன்னேற்றத்தைத் தாமதிக்க ஏதுவானது.

பிராந்தியத்துவக் கொடியின் கீழ் ஒன்றுசேர்ந்த சிவில் சமுதாய அலகுகளால் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட அரசாங்கங்களுக்கு இடையிலான கட்டமைப்புகள் சார்ந்த வசதியான நிலை சார்க் அமைப்புக்கு உண்டு. சார்க் அமைப்பு நாடுகளைச் சேர்ந்த சட்டத்தரணிகள், கணக்கறிஞர்கள், கட்டிடக் கலைஞர்கள், மருத்துவ நிபுணர்கள் ஆகியோரைப்போன்ற தொழில்துறையினருக்கு அவர்களுக்கே சொந்தமான பிராந்திய தலைமைச் சபைகள் உள்ளன. தென் ஆசியாவின் தனியார்துறைகள் சார்க் வர்த்தகக் கைத்தொழில் கழகத்தின் கீழ் ஒருங்கிணைந்துள்ளன. சார்க் அமைப்பைச் சேர்ந்த மேலும்பல உயர்தொழில் சங்கங்கள் ஒன்றோடொன்று நெருங்கி தமது உறுப்பினர்களின் நலன்களை மேற்கொண்டு செல்வதற்கான பொது மேடைகளை அமைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இது எமது அரசாங்கங்கள் பேணிக்காத்து ஊக்கம் அளிக்கவேண்டிய நலமான அபிவிருத்தியாகும்.

கடந்த செத்தெம்பர் மாதத்தில் ஐக்கிய நாடுகள் சபை பொதுக் கூட்டத்துக்குப் பின்னர் நியூயோர்க் நகரத்தில் இடம்பெற்ற

சம்வாதமானது சார்க் அமைப்புக்கும் ஆசியான் அமைப்புக்கும் இடையிலான உறவுகளைச் சீராக்கிய முக்கிய நிகழ்வாகும். தொழில்நுட்ப மற்றும் அபிவிருத்தி ஒத்துழைப்பினை ஏற்படுத்தும் விடயத்தில் தமது செயலகங்களின் முயற்சிகளை உறுதிப்படுத்துவதற்கு சிவில் சமுதாயத்தின் தமது சட்டங்களைத் தீவிரமாக ஊக்குவிக்கச் சார்க் அமைப்பும் ஆசியான் அமைப்பும் முன்வர வேண்டும். ஒருபுறம், சார்க் அமைப்பின் வர்த்தக மற்றும் கைத்தொழில் கழகத்துக்கும் மறுபுறம் ஆசியான் அமைப்பின் வர்த்தக மற்றும் கைத்தொழில் கழகத்துக்கும் இடையிலான தீவிரமான செயற்பாடு உடனே இடம்பெறுதல் வேண்டும்.

கிழக்குப் பக்கத்தில் எமது அயல் நாடுகளாக ஆசியான் அமைப்பு நாடுகள் உள்ளன. எமது மேற்குப் பக்கத்தில் அணிமையில் அமைந்த அயல்நாட்டுப் பிராந்திய அமைப்பாண்மையொன்று அதாவது கல்ப் ஒத்துழைப்பு மன்றம் அமைந்துள்ளது. ஆசியான் நாடுகளைப்போன்று தென் ஆசியாவும் கல்ப் நாடுகளுடன் வளமான கலாசார பாரம்பரியமொன்றையும் வர்த்தகத் தொடர்புகளையும் கொண்டுள்ளது. அண்மைக்காலத்தில் இந்தத் தொடர்புகள் மேலும் வலுவடைந்துள்ளன. எமது நாட்டைச் சேர்ந்த பல இலட்சக்கணக்கான மக்கள் கல்ப் நாடுகளில் தொழில் புரிகின்றனர். அவர்கள், கல்ப் நாடுகளின் பொருளாதாரத்துக்கு உயிருட்டுகின்றனர். அவர்கள்; தமது தாய்நாட்டுக்கு அனுப்பும் பணம் அபிவிருத்தி நோக்கங்களுக்காக நாம் பயன்படுத்தும் நிதிகளைப் பெருக்குகின்றன. சார்க் அமைப்பு கல்ப் உடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ளுதல் வேண்டும். கல்ப் நாடுகள் மன்றம் அதற்குச் சாதகமான முறையில் நடவடிக்கை எடுக்குமென நான் நம்புகின்றேன்.

மத்திய ஆசிய அரசுகளின் அமைப்பாண்மையான ECO உடன் நாங்கள் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அந்த நாடுகளுக்கும் எமக்கும் பொதுவான பல விடயங்கள் உள்ளன.

பொது சேவகங்களுக்காக ஒன்றுசேர்ந்து உழைத்த பாரம்பரியம் தென் ஆசிய நாடுகளுக்கும் ஆபிரிக்கநாடுகளுக்கும் உண்டு. குடியேற்ற ஆதிக்கம், இனவெறி மற்றும் இனஒதுக்கல் போராட்டத்தில் நாங்கள் ஒத்துழைத்தோம். தற்போதைய உலக நிதி, வர்த்தக நிலைமைகள் பற்றிய அக்கறையில் நாம் அதேயளவில் பங்கு கொள்கின்றோம். தெற்கு ஆபிரிக்க அபிவிருத்திச் சங்கம் போன்ற ஆபிரிக்காவில் உள்ள உப பிராந்திய நிறுவனங்களைப் போன்ற அமைப்புகளுடனும் சர்க் அமைப்புக்கும் ஆசிய, ஆபிரிக்க யூனியனுக்கும் இடையேயும் தொடர்புகளை ஆரம்பிக்க வேண்டியது வாதப்பொருத்தமாகும்.

அதற்கு அப்பாலும் பார்ப்பதானால் அமெரிக்க ராஜாங்கங்களின் நிறுவனத்தைக் குறிப்பிடலாம். தென் அமெரிக்கப் பரப்புடன் தென் ஆசியாவில் உள்ள நாம் அனைவரும் சமமான தொடர்புகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆயினும், அது வியக்கத்தக்க கைத்தொழில் முனைப்பினைக்கொண்ட ஒரு பிராந்தியம் ஆகும். அங்கு குறிப்பிடத்தக்க அளவு பிராந்திய வர்த்தக ஒத்துழைப்பும் பரந்த நோக்கமும் பெரும்பாலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எமது கண்ணோட்டம் தென் அமெரிக்காவைச் சென்றடையும் காலம் வெகுதூரத்தில் இல்லை.

சர்க், ஐரோப்பிய யூனியனுடன் பயனுள்ள பேச்சுவார்த்தைகளை நடாத்தியுள்ளது. 1998 செத்தெம்பர் மாதத்தில் நியூயார்க்கில் ஐரோப்பிய மன்றக் கூட்டணிக்கும் சர்க் வெளிநாட்டு அமைச்சர்களுக்கும் இடையே நடைபெற்ற உரையாடல் ஒருபுறம் எமது செயலாளர் நாயகமும் மறுபுறம் ஐரோப்பிய ஆணைக்குழுவின் சிரேட்ட அதிகாரிகளும் பங்குகொண்ட கூட்டம் பிரசல்ஸ்ஸில் நடைபெற்றபோது பயன்மிக்கதாக அமைவதற்கு வழிவகுத்தது. இரு மன்றங்களும் ஒன்றிணைந்து செயற்படக்கூடியதான நிதி, வர்த்தக மற்றும் சேவைப் பிரிவுகள், விவசாயம், சுகாதாரம், சுற்றாடல் உட்பட்ட பல்வேறு விடயங்கள் அடையாளம் காணப்பட்டன.

இவ்விடயங்களில் ஒத்துழைப்பு ஆரம்பிக்கப்படுவதற்கு முன் அதற்கு அங்கீகாரம் அளிக்குமாறு சர்க் அமைச்சர் குழுவிடம் கேட்டுக்கொள்ளப்படும் என நான் அறிகின்றேன். ஐரோப்பிய யூனியனுடன் ஒரு மேற்காட்டான செயற்பாட்டினை வளர்த்துக்கொள்வதற்கான உறுதியும் தகுதியும் சர்க்கரில் உள்ள எங்களிடம் உள்ளதென்று நான் நம்புகின்றேன். பரஸ்பரம் பயனுள்ள ஒத்துழைப்புக்கான வாய்ப்பு அதிகம் காணப்படுகின்றது. தொடர்பு கொள்வதற்கான பொருளாதார முக்கியத்துவம் எங்கனவே தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. கூட்டுத் திட்டங்களுக்கான தொழில்நுட்ப ஒத்துழைப்புக்கு இருமருங்கிலும் பெறக்கூடிய விஞ்ஞானத்திறன் நிறைந்து காணப்படுகின்றது. ஐரோப்பிய ஆணைக்குழுவின், விசேடமாகத் தரங்கள்மீதான ஒழுங்கு நியதிகளிலிருந்து தோன்றும் பல பிரச்சினைகள் உண்டு. இவை, தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டியவை. அவ்வாறு செய்வதன்மூலம் அப்பிராந்தியத்துக்கு எமது ஏற்றுமதிகளைச் சுலபமாக மேற்கொள்வதற்கு தீர்வையற்ற தடைகளைக் கொண்டிருத்தல் கூடாது.

ஐரோப்பிய யூனியனுடனான எமது பேச்சுவார்த்தைகளில் வங்கி மற்றும் நிதி விடயங்களும் இடம்பெற இருக்கின்றன. இவ்விடயத்தில் சர்க் அமைப்பின் மத்திய வங்கி ஆளுநர்கள் மற்றும் நாணய அதிகாரத் தலைமைகளும் முக்கிய பங்கினை வகிக்க வேண்டும். இதனால், இன்னமும் தீர்க்கப்படாத சர்வதேச நெருக்கடிகள்பற்றி கையாள்வதற்குத் தேவையான திருத்த நடவடிக்கைகள், காரணங்கள், விளைவுகள்பற்றி இரு பிரிவினரும் கூட்டாகப் புரிந்துணர்வை ஏற்படுத்த முடியும். ஊகிக்கக்கூடிய குறுகியகால மூலதன வெளியேற்றம் அளவுக்கு அதிகமான தீங்கினாலும் ஊறுபாட்டினாலும் வறியோருக்கு ஏற்படும் ஆபத்துக்கள்பற்றி சர்க் பிராந்திய நாடுகள் மிகுந்த அக்கறை கொண்டுள்ளன.

கைத்தொழில் நாடுகளின் நிறுவனமாகிய ஐரோப்பிய யூனியனுடன் கலந்துகொள்வதற்கு ஒருவருக்கு மற்றொருவர் மதிப்பு அளிக்கவேண்டும் என்பதே வழிகாட்டும் கோட்பாடாக இருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறான ஒரு புரிந்துணர்வு மட்டுமே நிலைபெறக் கூடியது. அந்த துடிக்கம் ஒத்துழைப்பை வளர்க்கக்கூடியதான ஒரு உறுதிவாய்ந்த தளத்தினை ஏற்படுத்தும்.

எமது பிராந்தியத்துக்கு வெளியேயுள்ள உலகத்துடன் சார்க்கின் ஈடுபாடு சர்வதேச ஒப்புரவும் பண்பை முன்னேற்றுவதற்கும் தெளிவற்ற கருத்தோட்டத்திலிருந்து எழுவதன்று. அவனிமயமாக்கத்தின் தாக்கத்துக்கான அளவிடப்பட்ட செயல்வகையான எதிரொலியேயாகும் என்று அதைக் கூறலாம். உலகத்தில் ஒரு பிராந்தியத்தில் ஏற்படும் நிகழ்வுகளின் அதிர்வுறுதாக்கம் ஏறத்தாழ ஏனைய பிராந்தியங்களுக்கும் தொடர்புடையதாகும் என்பது அவனிமயமாக்கத்தின் தன்மையாகும். அவனிமயமாக்குதலுக்கு தனிமைப்படுத்தல்மூலம் நாம் எதிர் நடவடிக்கை எடுக்கவியலாது. உலகப் போக்குகளை மாற்றுவதில் நாம் உறுதியாக ஈடுபடுதல் வேண்டும். தனியாக அல்லாமல் கூட்டாக நாம் செயற்படுதல் வேண்டும். இது, உலக மன்றங்களில் அதிக செல்வாக்கையும் மிகுந்த கவனத்தையும் ஈர்க்க முடியும்.

ஒரு நாட்டின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் பலமும் ஆற்றலும்தான் அதன் உள்ளூர் நிறுவனங்கள், கொள்கைகள், திட்டங்கள் ஆகியவற்றின் பலத்தினையும் ஒட்டிணைவான ஆற்றலையும் நிர்ணயிக்கக்கூடியவையாகும். வேறுவகையாகக் கூறுவதானால் பலவீனமுள்ள உள்ளூர் தளமொன்று சக்திமிக்க வெளிநாட்டுக் கொள்கைக்கு உதவுவதாகாது. இதே கொள்கை பிராந்தியச் சங்கங்களுக்கும் ஏற்புடையது ஆகும். ஓர் இறுதி ஆய்வில் சார்க் அமைப்புக்கு, வெளியுலகில் ஏற்படக்கூடிய மதிப்பும் கவனஈர்ப்பும், பரஸ்பர ஒத்துழைப்பு மற்றும் தற்சார்புடைமைக்கும், எமது சொந்தப் பிராந்தியத்துக்குள் நாம் உருவாக்கிச் செயற்படுத்தும்

கொள்கைகள், நிகழ்ச்சித்திட்டங்கள், நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றின் பலமும் வலிமையும்தான் நிர்ணயம் செய்யும்.

கவனமான, தாழ்மையான ஆரம்பத்துடன் சார்ன் அமைப்பு செயற்பட்டு வந்துள்ளது என்பதில் பிரச்சினைக்கு இடமில்லை. இன்று எம்முன் உள்ள நிகழ்ச்சிநிரல் பெரியதும் அச்சுறுத்தலுடையதாகவும் உள்ளது. இதுவரை இடம்பெற்ற விருப்பு ஏற்பாடுகளுக்கும் பதிலாக எமது உள்ளக, பிராந்திய வர்த்தகம் ஆர்த்தமுள்ள வளர்ச்சி பெறுவதை உறுதி செய்வதற்கு நாம் கடுமையான நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டும். தற்பொழுது நிலவிவரும் ஒத்துழைப்புச் சூழ்நிலை பிராந்தியங்களுக்கு இடையிலான முதலீடு பெருமளவில் அதிகரிப்பதற்கும் கூட்டுமுயற்சிகளைத் தாழ்ப்பதற்கும் வழிவகுப்பதை நாம் உறுதிசெய்து கொள்ளல் வேண்டும். எமது தொழில்நுட்ப ஒத்துழைப்புத் திட்டங்களும் சமூகப் பரப்பில் மேற்கொள்ளப்படும் பிரயத்தனங்களும் தெளிவான பெறுபேறுகளைத் தர ஆரம்பிக்க வேண்டும். நாம் தொடக்கி வைத்துள்ள மிகுந்த சிக்கல் வாய்ந்த ஒத்துழைப்பு விடயங்களில் சங்கத்தை வழிநடத்திச் செல்வதற்குத் தேவையான தொழில்சார் வலுவள்ள தலைமைச் செயலகத்தைச் சார்ச்சின்பொருட்டு உருவாக்கும் அறிவுக் கருவூலத்தை நாம் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

இறுதியானதும் ஆனால் மிகச் சிறியதாக கருத முடியாததுமான எமது பொதுவான பண்பாட்டு நாகரீகப் பாரம்பரியத்தை மேம்படுத்த நாம் தவறிவிடக் கூடாது. அவனிமயமாக்குதல் வரலாற்றில், வெளியில் இருந்து மரபுகளும் விழுமியங்களும் மொத்தமாக இறக்குமதி செய்யப்படுவதற்கு எதிராக நாம் உன்னிப்பாக இருத்தல் வேண்டும். சகல மனித இனங்களினதும் பாரம்பரியத்தை உருவாக்கும் கலாசாரவகைமை கொண்ட அழகுறு வண்ணோவியத்தை நாம் பேண வேண்டுமாயின் பாதுகாத்து ஊட்டம்பெறச் செய்யவேண்டிய தமது தனித்துவக் கலாசாரத்தை ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு பிராந்தியமும் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

2000- ஆவது ஆண்டிலும் அதற்குப்பின்னரும் சர்க்கார் அமைப்புக்கு தொலைநோக்கொன்றை வகுப்பதற்கென மாண்புமிகு பாகிஸ்தான் பிரதம மந்திரி அவர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட பிரேரணையின் அடிப்படையில் மாலே 9-ஆவது சர்க்கார் உச்சிமாநாட்டில் நியமிக்கப்பட்ட பிரபலம் வாய்ந்த பிரமுகர்களின் குழுவினால் இந்த நிகழ்ச்சியின் பல விடயங்கள் ஏற்கனவே கையாளப்பட்டுள்ளன. குழுவின் நன்கு பரிசீலிக்கப்பட்ட பரிந்துரைகள் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஆராயப்பட்டு வருகின்றன. அவை, நிலையற்ற குழுவின் மட்டத்தில் கலந்துரையாடப்பட்டு உள்ளன. வெளிநாட்டு அமைச்சர்களும் அவற்றை விவரமாகப் பரிசீலனை செய்வார்கள் என நான் நம்புகின்றேன். சர்க்காரில் உள்ள எங்களுக்குக் கருத்துப் பஞ்சம் கிடையாது. கூட்டு நன்மைக்காகத் தீர்க்கமாகவும் ஐக்கியமாகவும் செயற்படுவதற்கு அரசியல் துணிவினை ஏற்படுத்திக்கொள்வதில் நாங்கள் கடந்த காலத்தில் எம்மால் இயன்ற நடவடிக்கை எதையும் எடுக்கவில்லை.

இந்தக் குறைபாடு எமது பிராந்தியத்தில் காலங்காலமாக இருந்துவந்த அவநம்பிக்கை மற்றும் பகைமையிலிருந்து தோன்றியதாகும். எம்மில் பலர் சுதந்திர நாடுகளாக உருப்பெற்றவுடன் ஏற்பட்ட நிலைமையைச் சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது. எமது பிராந்தியத்துக்கு வெளியேயுள்ள ஏனைய சக்திகள் கடந்த காலத்தில் சொந்த நன்மைகளுக்காக எமது வேறுபாடுகளுக்கு உரமூட்ட உதவி செய்தன.

இலங்கை பௌத்த மதக் கோட்பாட்டில் வேருன்றித் திளைத்த ஒரு நாடாகும். எம் மக்களில் பலரது வாழ்வு தென் ஆசியப் பெருமகன் கௌதம புத்தரின் போதனைகளால் வழிநடத்தப்படுகின்றது. “தம்மபத” வில் உள்ள பௌத்தமத போதனைகளில் இவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது -

“சிறு இன்பத்தை விடுவதனாலே பெரிய இன்பத்தை
அறிஞர் ஒருவர் காண்பாரானால் - அப்பெரிய
இன்பத்துக்காகச் சிறிய இன்பத்தைத் துறப்பாராக”

ஒதுங்கி வாழ்தல், வேறுபாடுகள் என்பனவற்றை ஆகையோர் பயன்படுத்த அனுமதித்ததன்மூலம் மகிழ்ச்சியானது ஒன்றடிபட்ட நிலையில் அமைந்த சலபமான வழியை தென் ஆசியா படைக்கலமாக தேர்ந்தெடுத்து வந்துள்ளது. நட்புறவு, ஒத்துழைப்பு போன்ற எமது பாரம்பரியப் பாதையில் சில சாந்தர்ப்பங்களில் ஏற்பட்ட கருமேகம் இப்பொழுது விலகி வருகின்றது. எமது பிராந்தியத்தில் புதிய காற்று வீசத் தொடங்கியுள்ளது. இது, எமது மக்கள் பெரு மகிழ்ச்சியுடனும் முன்னேற்றகரமாகவும் சுபீட்சத்துடனும் ஒன்றிணைந்து வாழ்வதில் ஏற்படக்கூடிய குந்தகமான நிலையை நீக்கி அமைதிகொண்ட நல்லிசைவான புதிய சகாப்தம் உருவாகும் உறுதி வாய்ந்த தன்மையினைத் தருவதாக உள்ளது.

இவ்வழிமுறையை அமைச்சர்கள் குழு முன்னெடுத்துச் செல்லவேண்டும். நாட்டின் அல்லது அரசாங்கத்தின் தலைவர்கள் கூடும்பொழுது உயர்மட்டத்தில் அரசியல் அர்ப்பணம் தேவைப்படும் அத்தகைய பிரச்சினைகளில் அவர்கள் கவனம் செலுத்துவதற்கு இடம் அளித்து அமைச்சர் குழுவினர் சார் விகாரங்களை வழிநடத்துவதில் முற்றிலும் உறுதியான பங்கினை வகிக்கக் கூடியதான மதிப்புமிக்க அரசியல் அமைப்பாக விளங்கி வருகின்றார்கள் என நான் நம்புகின்றேன். இக்குழு பெரும் பொறுப்பினைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. அமைச்சர்கள் தமது முக்கிய உரையாடல்களில் வெற்றிபெற வேண்டுமென வாழ்த்துகின்றேன். தங்களுக்கு நியாயபூர்வமாகக் கிடைக்க வேண்டிய வாழ்க்கைத்தரத்தை முன்னேற்றுவதற்குப் பலகோடி மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் வகிக்கும் ஒரு சங்கமாக விளங்கக்கூடிய உறுதியான ஒருமைப்பாடுடைய சார் அமைப்பைக் கட்டியெழுப்ப நாம் எல்லோரும் நட்புறவுடனும் அமைதிபேணியும் வாழ்வோமாக. அம்மக்கள் தம் உதவிக்கு எம்மை நோக்குகின்றனர். அவர்களைக் கைவிடுதல் ஆகாது, கைவிடவும்முடியாது.

Inaugural Address by Her Excellency the
President

Chandrika Bandaranaike Kumaratunga
at the 21st session of the
SAARC Council of Ministers
held in Nuwara Eliya-Sri Lanka

on March 18-19, 1999

ADDRESS BY HER EXCELLENCY THE PRESIDENT TO THE COUNCIL OF MINISTERS

It gives me great pleasure to welcome the Council of Ministers back to Sri Lanka, this time for their inter-Summit Session. The Council last met in our country in July 1998 just prior to the commencement of the 10th SAARC Summit. At this inter-Summit Session, which takes place at the halfway mark in Sri Lanka's tenure of the Chair of the Association, it is only natural that we should look back to the situation that prevailed just over eight months ago when the Colombo Summit was due to commence.

At that time, the international spotlight was sharply focussed on South Asia. Just two months before the Summit, two of the largest members of our Association, India and Pakistan, had proved their nuclear capability. There were many from outside our region who saw this as an extremely dangerous development. There were many who were quick to predict a rapid loss of momentum for South Asian regional cooperation, if not its eventual disintegration. The most extreme elements of foreign opinion even speculated as to whether the Colombo Summit could actually take place.

We all know that the prophets of doom were wrong. The Colombo Summit not only took place on schedule but was conducted in a very positive atmosphere. With the cooperation of

all the leaders, we were able to take several practical measures to strengthen our movement. The Summit also provided us with an opportunity for an informal exchange of views on developments within our region. In my own speech at the Summit I stated that “we should strive to achieve both economic cooperation and peace and stability simultaneously and not postpone the search for one, while seeking to realize the other”. Similar sentiments were echoed by several of the other participants, leading to the Summit Declaration which stated that “the Heads of State or Government call for intensification of efforts for promoting peace and stability at global and regional levels for realizing universal progress and prosperity”.

Since the July Summit, there have been several developments in our region that have manifested the determination of our peoples and their governments to work for prosperity, peace and stability in this our part of the world. The foremost among these, of course, is the ‘Lahore Declaration’ of the 21st of last month, wherein the Prime Ministers of India and Pakistan identified a series of practical measures for promoting friendship between their two countries, on the basis of their shared vision of peace, stability and prosperity for their peoples. We in Sri Lanka see that through this Declaration, the leaders of these two great countries with whom we have the closest relations have opened a new path that their peoples would tread with growing confidence in the years to come.

The Lahore Declaration was preceded by an important event in strengthening bilateral people-to-people contact, namely the

inauguration of a bus service between the cities of Delhi and Lahore. On the eastern side of our region there has been a parallel development in people-to-people contact, again through an agreement on establishing a direct bus service, this time linking the cities of Dhaka and Calcutta. The transboundary movement of peoples has been a perennial issue in intra-regional relations that has affected not only South Asia but also many other areas. It comes as a welcome development, therefore, to us that through discussions at a high political level between the leaders of Bhutan and Nepal, some common understandings are being evolved on the issue of the movement of persons across their borders. Sri Lanka too has been involved in this process of promoting good relations within our region. Last December, we signed a Free Trade Agreement with India aimed at the expansion of trade, the harmonious development of our national economies and our bilateral economic relations. In signing this Agreement, the Prime Minister of India and I were confident that it would contribute to strengthening intra-regional economic cooperation. Sri Lanka has in mind similar agreements with Pakistan and Bangladesh.

While we in South Asia have achievements to be pleased about in the recent past, recent projections and scenarios for growth, development and equitable distribution of benefits within the global economic system give cause for concern. The February 1999 G-15 Summit in Jamaica referred to increasing poverty and social instability brought about by the systemic impact of the prevailing financial crisis, high levels of structural unemployment, widening income gaps and resurgent protectionism. Equally subject to

questioning are the perceived inequities of the political order. While there has been much discussion on the need for reform of the existing multilateral system, procedures and institutions, there is yet no consensus as to the availability of suitable alternatives. Discussion on issues such as the restructuring of the UN Security Council to make it more representative, taking into account the vastly expanded membership of the United Nations, still continue.

The South Asian countries have, since gaining their independence, an admirable record of active contribution to the process of multilateralism through the United Nations. Our countries have associated themselves with and supported the major initiatives of the UN system, whether in the field of the promotion and protection of human rights, the recognition of economic and social rights or in the quest for peace and stability on the basis of comprehensive and universal nuclear disarmament. Several of our nationals have served in important positions within the UN system and contributed to the effectiveness of the system. The South Asian countries have participated with total commitment in the work of the UN specialized agencies.

The South Asian nations are not unique in their contributions to the UN and its family of specialised agencies. Other regions of the developing world can equally proudly point to their own impressive records. What is striking however is that throughout the developing world the recent trend has been to combine the commitment to multilateralism with determined efforts to promote regionalism and collective cooperation through groupings of States that have distinct commonalities.

To illustrate this trend, we have only to remind ourselves of the remarkable number of groups, either regional in nature or having distinct commonalities, that individual South Asian nations have become associated with, since the formal inception of SAARC. These are the Indian Ocean Rim Association for Regional Cooperation (IORARC), which at present has two SAARC nations among its members; the Bangladesh India Myanmar Sri Lanka Thailand group for Economic Cooperation (BIMSTEC) that includes three SAARC States, the D-8 with two SAARC States and the ECO, which has one SAARC State in its ranks. The trend is the same in other regions too. APEC includes members from both ASEAN and the Organization of American States. In Africa as well as South America, sub-regional groupings have arisen. It would therefore not be inaccurate to conclude that developing countries are increasingly exploring efforts for cooperation through groupings either regional in nature or with distinct commonalities, because they see in them building blocks that complement the rather tardy progress of global multilateralism. This then is the task that SAARC has to contend with. We in SAARC must determine how best we can contribute to global prosperity, both in the interest of our own region as well as in that of the international community at large.

We in SAARC face that task from a favourable base. We belong to a distinct geographic region with shared civilizational experiences and cultural values. As modern nations we have evolved systems of administration that uphold the rule of law, promote participatory governance and the values of pluralism. In

the sphere of foreign relations we all follow the principles of Non-Alignment.

There is to my mind little need for debate that the primary responsibility of our Association in the international arena is to articulate forcefully and effectively, and seek solutions for, those issues that are of collective concern to us South Asians. At the last session of the UN General Assembly we took a significant step in that direction on the nuclear issue. We have begun this process in other international fora on environmental and social issues. We are now poised to take the major step of systematically coordinating and voicing our views in concert at international meetings on trade related issues.

I was very pleased to learn that flowing from the decisions taken at the Colombo Summit, our Commerce Ministers have been able to map out a detailed process whereby they and their Secretaries can present South Asian views at the forthcoming WTO Ministerial Conference in Seattle in November this year. The concerns that we have in relation to present trends in the global trading system are no secret. These include the absence of a level playing field for the developing nations, the conditionalities of an extraneous nature being imposed on access to markets in the industrialised world and issues relating to intellectual property rights. Our presentation must not only flag the issues but also demonstrate that sustainable global economic growth demands mutual accommodation, of each other's concerns, by both the developed and the developing.

I believe strongly that we in SAARC must rapidly habituate ourselves to the collective formulation and presentation of our views on all matters of concern to us at all relevant international gatherings. A combination of forceful advocacy during the general sessions of the specialised agencies of the UN family along with active engagement in their technical programmes through imaginatively fashioned Memoranda of Understanding, would be some of the appropriate means that we could adopt for forging and expressing unity among our members in their dealings with the outside world.

SAARC has of course hitherto generally avoided collective intervention on, and even discussion of, issues of a political nature. But as our Association matures and strengthens, there would be no reason to continue to shy away from such issues. At the Male Summit in 1997, the Heads of State or Government agreed on a process of informal political consultations amongst themselves. This commitment was reiterated in Colombo last year. Consultations of this nature when they take place need not be limited to only matters pertaining to our region. We should have the flexibility to discuss matters arising from outside our region that are of common concern to us. On some of them, such as the need for non-discriminatory universal nuclear disarmament, our views within SAARC are already identical. In areas where our views are not identical, let us try to fashion consensus, including on minimising situations in which SAARC countries vie against one another for international posts.

Proceeding from our basic objective of promoting a better understanding of South Asian concerns outside the region, I see SAARC concentrating on the process of South-South cooperation. This is not a new goal. Many of the discussions in the international system and the efforts to promote a New International Economic Order were predicated on the hypothesis that the developing countries were natural partners for one another, in the exchange of technical know-how and the provision of market access. There was however an over-dependence on government activism towards this end, which in turn retarded progress.

SAARC though has the advantage of its intra-governmental structures being supported by units of civil society that have come together under the banner of regionalism. The professionals of the SAARC countries, such as lawyers, accountants, architects and medical specialists have their own regional apex bodies. The private sectors in South Asia have come together in the SAARC Chamber of Commerce and Industry. More and more SAARC professional associations are seeking each other out and forging common platforms to advance the interests of their members. This is a healthy development that our Governments must foster and encourage.

An important development in the relations between SAARC and ASEAN was the dialogue that took place in New York last September against the backdrop of the UN General Assembly. Both SAARC and ASEAN must actively encourage their own components of civil society to complement the efforts of their

respective Secretariats to promote technical and developmental cooperation. Active interaction between the SAARC Chamber of Commerce and Industry on the one hand and its ASEAN counterpart on the other is the obvious immediate step.

The ASEAN countries are our neighbours to the East. To our West, we also have a close neighbouring regional organization, the Gulf Cooperation Council. As with ASEAN, South Asia has with the nations of the Gulf too a rich tradition of cultural and trade contacts. In recent times, these contacts have been further strengthened. There are several hundreds of thousands of our nationals, working in the Gulf countries. They contribute to the economic vitality of the Gulf nations. Through their remittances back home they also augment the funds we draw upon for development purposes. SAARC must initiate contacts with the GCC soon, and I am confident that the Gulf Council in turn will respond positively.

We should make contact with the ECO, the Organization of Central Asian States. With them too we have much in common.

The South Asian nations and those of Africa have a history of working together for common goals. We have cooperated in the struggle against colonialism, racism and apartheid. At present we share the same concerns relating to the current global financial and trade scenarios. It is logical that contacts should commence between SAARC and the OAU, as well as with sub-regional organizations in Africa, such as the Southern African Development Community.

Looking further away, there is the Organization of American States. Not all of us in South Asia have equally close ties with the South American hemisphere. It is however a region of tremendous industrial dynamism which moreover has evolved remarkably progressive models of regional trade cooperation and liberalisation. I hope our vistas will extend to South America in the not too distant future.

SAARC has had useful discussions with the European Union. The dialogue between the EU Troika and the SAARC Foreign Ministers in New York in September 1998, paved the way for the subsequent productive meeting in Brussels involving our Secretary-General on the one hand and senior officials of the European Commission on the other. Several areas that include the financial, trade and service sectors, agriculture, health and environment on which the two Associations could collaborate have been identified. I understand that the SAARC Council of Ministers will be invited to give its approval before cooperation in these areas can commence. I believe that we in SAARC have both the capacity and the will to develop a model interaction with the European Union. The scope for mutually beneficial cooperation is ample. The economic importance of the relationship is already clear. There is a reservoir of scientific talent on both sides that can be tapped for technical cooperation for joint projects. There are also issues stemming from the regulations of the European Commission, especially on standards, that need to be clarified, so that these do not constitute non-tariff barriers to the free flow of our exports to that region.

In our discussions with the European Union we are also due to cover the area of banking and finance. In this area, the SAARC Network of Central Bank Governors and Monetary Authority Heads should play a lead role, in order that both sides jointly move to a better understanding of the causes, consequences and the corrective measures required to deal with the still unfolding international financial crises. The developing nations, including those of the SAARC region, are extremely concerned at the risks engendered by speculative short-term capital flows, the harmful effects of which fall disproportionately hard on the poor and the vulnerable.

Mutual respect for one another must be the guiding principle of our interaction with the European Union which is an organization of industrialised countries. Only such an understanding will provide a firm base on which to build sustainable and enriching cooperation.

The involvement of SAARC with the world outside our region does not stem from some nebulous notion of promoting international comity. Rather it stems from a measured practical response to the onset of globalization. The phenomenon of globalization ensures that the ripple effect of events in one region of the world invariably impacts on other regions. We cannot react to globalization by seeking isolation. We have to be actively involved in influencing global trends. It is also the collective as opposed to the individual intervention which carries more weight and commands greater attention in the councils of the world.

The strength and effectiveness of a nation's foreign policy is determined by the strength and cohesiveness of its domestic

institutions, policies and programmes. In other words, a weak domestic base cannot support a dynamic foreign policy. This same principle applies to regional Associations too. The respect and attention that SAARC receives in the outside world will in the final analysis be determined by the strength and vitality of the institutions, policies and programmes that we build and implement within our own region for mutual cooperation and self-reliance.

There is no dispute that SAARC has travelled far since its cautious, even modest, start. Today the agenda before us is large and daunting. We need to take effective measures to ensure that our intra-regional trade grows meaningfully, in response to the preferential arrangements that have been put in place. We need to ensure that the cooperative atmosphere now prevalent leads to the flow of greater intra-regional investment and to the establishment of joint ventures. Our technical cooperation programmes and efforts in the social sphere must begin to show tangible results. We must have the wisdom to evolve for SAARC a Secretariat with the professional strength to guide the Association in the increasingly complex areas of cooperation we have embarked upon.

Last, but not least, we must not neglect to build on and develop our common cultural and civilisational heritage. In the era of globalization, we must guard against the wholesale import of cultural norms and values from outside. Each nation and each region has its own unique culture that needs to be preserved and nurtured, if we are to conserve the rich tapestry of cultural diversity that makes up the heritage of all mankind.

Much of this agenda has already been taken up by the Group of Eminent Persons who were mandated at the 9th SAARC Summit in Male, on the basis of the proposal by His Excellency the Prime Minister of Pakistan, to map out a vision for SAARC for the year 2000 and beyond. The well considered recommendations of the Group have been studied in each of our countries. They have been discussed at the level of the Standing Committee and I am sure the Foreign Ministers too will consider them in detail. We in SAARC do not suffer from a paucity of ideas. Where we have fallen short in the past is in mustering the political will to act decisively and unitedly for the collective good.

This shortcoming has stemmed from the historic legacy of distrust and enmity our region has had to cope with, arising from the immediate aftermath of the time when many of us emerged as independent nations. Other forces external to our region have in the past, for their own partisan benefit, contributed to aggravating our differences.

Sri Lanka is a country in which the philosophy of Buddhism is deeply entrenched. The lives of many of our people are guided by the teachings of South Asia's greatest son, Gautama the Buddha. In the Buddhist teachings, as contained in the Dhammapada, it is said:

“If by giving up a lesser happiness, one may
Behold a greater one, let the wise man give up the
Lesser happiness in consideration of the greater
Happiness”.

For far too long South Asia has opted for the easier course, of lesser happiness, of allowing others to exploit our own reservations and differences. The dark clouds that have sometimes cast their shadow on our path towards friendship and cooperation are now being dispelled. Fresh winds are blowing across our region. They bring in their wake the assurance of a propitious new era that will ease the constraints on our working unitedly for the greater happiness, progress and prosperity of all our peoples.

The Council of Ministers must be in the vanguard of this process. I believe that the Council of Ministers is an invaluable political mechanism that is well suited to playing an ever stronger role in guiding the affairs of SAARC, leaving the Heads of State or Government, when they meet, to concentrate on those issues which require political commitment at the highest level. The Council has a heavy responsibility. I wish the Ministers every success in their important deliberations. Let us all work together in friendship and harmony to build a strong and united SAARC, an Association that will bring to the vast millions that inhabit our region the improvements in the quality of their lives that they so justly deserve. They look to us for help. We must not, we cannot, let them down.

